

ድል አድራጊ ሁን!

**እርግጠኛና ክቡር ከሆነው የክርስቶስ ምጽአት
የተነሣ፥ ክርስቲያን አሸናፊ ነው!**

ጸሐፊ፡ - ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ትርጉም፡ - ግርማዊ

እርማት፡ - ዓቢይ ደምሴ።

Copyright © 1995 by S.I.M. Addis Ababa, Ethiopia. Originally published in English under the title of BE VICTORIOUS.
Copyright © 1985 by SP Publications, Inc., Wheaton, Illinois, USA. All rights reserved.

ማውጫ

መግቢያ	
1. እጅግ የተለየ መጽሐፍ (ራእይ 1)	1
2. ክርስቶስና አብያተ ክርስቲያናት - ክፍል 1 (ራእይ 2) ...	17
3. ክርስቶስና አብያተ ክርስቲያናት - ክፍል 2 (ራእይ 3) ...	31
4. ኑ - እርሱን እናወድሰው ! (ራእይ 4-5)	46
5. ማኅተሞቼና የታተሙ ሰዎች (ራእይ 6-7)	61
6. መለከቶቼን ንፉ! (ራእይ 8-9)	75
7. የምስክርነት ጊዜ (ራእይ 10-11)	89
8. ሦስቱ አስከፊ ባሕርያት (ራእይ 12-13)	103
9. የድል ድምፆች (ራእይ 14-16)	118
10. ጥፋትና ውድመት (ራእይ 17-18)	131
11. ንጉሡና መንግሥቱ (ራእይ 19-20)	145
12. ሁሉም ነገር ሲታደስ! (ራእይ 21-22)	159

መግቢያ

የኢየሱስ ክርስቶስ ራእይ መጽሐፍ ለዘመናት የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎችን ሲፈታተንና አትኩሮታቸውንም ሲሰብ ኖሯል። በእራሴ ቤተ መጽሐፍ ውስጥ በዚህ መጽሐፍ ላይ የተጻፉ በደርዘን የሚቆጠሩ ማብራሪያዎች የሚገኙ ሲሆኑ፣ ማናቸውም ሁለት ጸሐፍት በሁሉም ነጥቦች ላይ ሙሉ ለሙሉ አይስማሙም።

ይሁንና ይህ አንገብጋቢ ጉዳይ አይደለም። ዋናውና አስፈላጊው ቁም ነገር የራእይን መጽሐፍ ዓቢይ መልእክት አለመዘንጋታችን ነው - ኢየሱስ ክርስቶስ በጠላቶቹ ሁሉ ላይ የሚቀዳጀውን የከበረ ድል! ይሁን እንጂ፣ የሚያሳዝነው ጉዳይ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪው ይህን የላቀና ከፍተኛ ጠቀሜታ ያለውን እውነት በመረዳት ምትክ፣ እጅግ በረቀቀ የትንቢት ዝርዝር ጉዳይ ውስጥ ሰጥሞ መዋከቡ ነው። ከሁሉም በላይ የሆነውና የላቀው እውነት ግን በኢየሱስ ክርስቶስ አሸናፊዎች ነን የሚለው ብቻ ነው።

የሐንስ ይህንን መጽሐፍ የጻፈው በታላቅ መከራ ውስጥ የነበሩትን የአንደኛ ክፍለ-ዘመን ክርስቲያኖች ለማበረታታት ነው። በሁሉም የቤተ ክርስቲያን ዘመን፣ የራእይ መጽሐፍ ለክርስቲያኖች የልብ መጽናናትንና ተስፋን አስገኝቷል። ለምን? ምክንያቱም የመጽሐፉ ተምሳሌቶች በጊዜ የማይገደቡና በየትኛውም የታሪክ ወቅት ለሚኖሩ አማኞች ለመረዳት የማይከብዱ በመሆናቸው ነው፤ ይህም የሆነው የመጽሐፉ የተስፋ ቃሎች ዘላለማዊና በቅዱሳን ሁሉ ሊታመኑ ስለሚችሉ ነው።

የሐንስ ስለ ግልጽ ክስተቶችና ስለክስተቶቹም ትክክለኛ ቅደም-ተከተል እንደተነበየ አምናለሁ። ይሁንና ይህ የግል የትንቢት ትርጓሜዬ አንባቢዬን ከመጽሐፉ ዓቢይ መልእክት ላይ ከመድረስ እንዲያዘገየው አልሻም፤ ዓቢዩም መልእክት ኢየሱስ ክርስቶስ አሸናፊ በመሆኑ፣ አማኞች ሁሉ የዚህ የታላቅ ድል ተካፋዮች ይሆናሉ የሚል ነው።

የራእይን ዝርዝር ጥናት የሚፈልግ ሰው የሚከተሉትን ማብራሪያዎች እንዲያነብ አበረታታለሁ፡- ሌህማን ስትራውስ (ልዋዞ ብራዘርስ)፣ ጆን ኤፍ ዋልቨርድ (ሙዲ ፕሬስ)፣ ደብልዩ ኤ ክሪስጤል (ዘንደርቫን)፣ ዊሊያም አር. ኒዌል (ሙዲ ፕሬስ) እና ሌዎን ሞሪስ (ደብልዩ ኤም ኤርድማንስ)።

ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

«ድል ለነሣው፦

ከእኔ ጋር በዙፋኔ ላይ ይቀመጥ ዘንድ እሰጠዋለሁ» (ራእይ 3:21)።

የራእይ መጽሐፍ የዙፋን መጽሐፍ ነው። መልእክቱም በጉ ድል እንደነሣና በእርሱ የሚያምኑ ሁሉ አሸናፊዎች እንደሆኑ የሚያስረዳ ነው። ቀኑ የቱንም ያህል ቢጨልም፤ ተቃውሞውም የቱንም ያህል ቢበረታ፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ድል-ነሺዎች ይሆናሉ!

በዚህ የራእይ ትንታኔያቸው፦ ዋረን ዌርዝቢ የትንቢትን ተግባራዊነት በግልጽ ያብራራሉ። ሐዋርያው ዮሐንስ ይህንን የአዲስ ኪዳን መጽሐፍ የጻፈው፤ በዘመኑ በመከራ ማዕበል የሚንገላቱትን ቅዱሳን ለማበረታታት ብቻ አልነበረም፤ በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ሁሉ የሚያልፉ ቅዱሳንም ለዓይነ ሕሊናው እየታዩት ነበር!

በክርስቶስ ምጽዓት ብርሃን ለመኖርና

ድል ለመንሣት

ጊዜው አሁን ነው።

ዶክተር ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ በደራሲነት፤ በመጋቢነትና በሬድዮ የመጽሐፍ ቅዱስ መምህርነት እጅግ የታወቁ አገልጋይ ናቸው። ለብዙ ዓመታት በሺካጎ የሙዲ መታሰቢያ ቤተ ክርስቲያን መጋቢ በመሆን ያገለገሉ ሲሆን፤ በቅርቡ ደግሞ ወደ መጽሐፍ ቅዱስ እንመለስ ለተባለው አገልግሎት ዋና ዳይሬክተርና የመጽሐፍ ቅዱስ መምህር በመሆን ሠርተዋል። በ«ቪክተር ቡክስ» አሳታሚ ድርጅት የሚሰራጩትን የአዲስ ኪዳን የማብራሪያ መጻሕፍት ጨምሮ ከ100 መጻሕፍት በላይ ለንባብ አብቅተዋል።

እጅግ የተለየ መጽሐፍ

ራእይ 1

አሜሪካዊ ተረበኛ ጆሽ ቢልንግስ፥ «የተሳሳተ ትንቢት ብትናገር፥ ማንም አይረሳውም፤ ትክክለኛ ትንቢት ብትናገር ደግሞ፥ ማንም ሰው አያስታውሰውም - ስለዚህ፥ ከቶውንም ትንቢት አትናገር» ብሎ ነበር።

በዘመናት ሁሉ ትንቢቶች ተፈራርቀዋል፤ ይሁን እንጂ በመጀመሪያው ክፍለ-ዘመን ማብቂያ አካባቢ በሐዋርያው ዮሐንስ የተጻፈው የትንቢት መጽሐፍ ግን ዛሬም ቢሆን አብሮን አለ። ይህን መጽሐፍ በልጅነቱ እንዳነበብሁትና ስለምንነቱም በማሰብ እንደተገረምሁ ትዝ ይለኛል። ከዚያም በኋላ ለበርካታ ዓመታት ተመስጫ ባጠናውም ቅሉ፥ ዳሩ ግን ዛሬም ቢሆን የዚህ መጽሐፍ መልእክትና ምሥጢሮች ትኩረቴን ይስቡታል።

በራእይ 1፥ ዮሐንስ መጽሐፉን ያስተዋውቅና፥ ትንቢቱን ያለማወላወል ለመቀበልና ለመረዳት የሚቻልበትን አስፈላጊ መረጃ ይሰጣል።

ርእሱ (ራእይ 1፡1)

«ራእይ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «መግለጥ» ማለት ነው። ዛሬ ግን ይህ ቃል (በእንግሊዝኛ ቋንቋ ተናጋሪዎች ዘንድ) በአሳዛኝ መልኩ ሥርዓት አልበኝነትንና እጅግ የከፋን ገጠመኝ ለመግለጽ ከሚያገለግለው «ውድመት» ከተሰኘው ቃል ጋር የሚዛመድ ሆኗል። የአንቀጹ ቀጥተኛ ትርጉም «ሽፋኑን ማንሣት፥ መግለጥ፥ ማሳየት» የሚል ነው። በዚህ መጽሐፍ፥ መንፈስ ቅዱስ መጋረጃውን በማንሣት፥ በሰማይ የከበረውን ክርስቶስን እንድናየውና፥ በዓለምም ውስጥ የሉዓላዊ ዓላማዎቹን ፍጻሜ የማሳየት ዕድል ይከፍትልናል።

በሌላ አባባል፥ ራእይ እግዚአብሔር ዕቅዶቹንና ዓላማዎቹን ለቤተ ክርስቲያኑ የሚገልጥበት መጽሐፍ ነው። ዳንኤል ትንቢቱን ጽፎ በጨረሰ ጊዜ፥ «ቃሉን ዝጋ፥ መጽሐፉንም አትም» የሚል ትእዛዝ ተሰጥቶት ነበር (ዳን. 12፡4)፤ ለዮሐንስ የተሰጠው ትእዛዝ ግን የዚህ ተገላቢጦሽ ነበር -

«የዚህን መጽሐፍ ትንቢት ቃል በማኅተም አትዝጋው» (ራእይ 22:10)። ለምን? ከጎልጎታ፣ ከትንሣኤና ከመንፈስ ቅዱስ መምጣት ጀምሮ፣ እግዚአብሔር «የመጨረሻውን ዘመን» (ዕብ. 1:1-2) ለማምጣት በዓለም ውስጥ ስውር ዓላማዎቹን በመፈጸም ላይ በመገኘቱ ነው። «ዘመኑ ቀርቦአልና» (ራእይ 1:3፤ 22:10)።

የኦህንስ ትንቢት ትኩረት በመጀመሪያ ደረጃ በኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ እንጂ፣ ወደፊት በሚፈጸሙ ጉዳዮች ላይ መገለጥ አይደለም። አካሉ ሳይኖር ትንቢቱ ሊፈጸም ስለማይችል፣ አካሉን ከትንቢቱ መለየት የለብንም። ዶክተር ሚሪል ቴኒ፣ «እርሱ ለተግባሩ ማሟያ ሳይሆን፣ ዳሩ ግን የተግባሩ ዋና ባለቤት ነው» በማለት ጽፈዋል። ከራእይ 1-3፣ ክርስቶስ አብያተ ክርስቲያናትን የሚያገለግል ከፍ ያለ ካህን - ንጉሥ ሆኖ ተገልጿል። ከራእይ 4-5፣ ደግሞ በዙፋኑ ላይ ተቀምጦ እንደሚገዛ ክቡር የእግዚአብሔር በግ ሆኖ ታይቷል። እንደዚሁም በራእይ 6-18፣ ክርስቶስ የምድር ሁሉ ፈራጅ ሆኖ የተገለጸ ሲሆን፣ በራእይ 19፣ እንደ ድል አድራጊ ንጉሡ ነገሥት ወደ ምድር ይመለሳል። መጽሐፉ የሚደመደመው፣ ወደ ከበረታው ሰማያዊት ከተማ መሽራውን ማለትም ቤተ ክርስቲያንን የሚወስድ ሰማያዊ መሽራን በማቅረብ ነው።

ይህን መጽሐፍ በምታጠናበት ጊዜ፣ ምንም ይሁን ምን፣ አዳኝህን በበለጠ ለማወቅ ትጋ።

ጸሐፊው (ራእይ 1:1-2፤ 4:9፤ 22:8)

መንፈስ ቅዱስ፣ በሐዋርያው የሐንስ ሦስት ዓይነት በመንፈስ ምሪት የተጻፉ ሥነ-ጽሑፎችን ለማስተላለፍ ተጠቅሞበታል - የኦህንስ ወንጌልን፣ ሦስቱን የኦህንስ መልእክቶችንና የኦህንስ ራእይን። ዓላማዎቹን እንደሚከተለው በአስተዋጽኦ መልክ ማቅረብ ይቻላል፡-

የኦህንስ ወንጌል	መልእክቶች	ራእይ
እመኑ 20:31	እርግጠኛ ሁኑ	ተዘጋጁ 22:20
	1ኛ ዮሐ. 5:13	
ሕይወት ተገኘ	ሕይወት ተገለጸ	ሕይወት ተሰጠ
ደኅንነት	ቅድስና	ሉዓላዊነት
ነቢዩ	ካህኑ	ንጉሡ

የኦህንስ ራእይ በ95 ዓ.ም.፣ በሮማዊው ንጉሠ ነገሥት ቲቶ ፍላቪዩስ ዶሚቲያን የአገዛዝ ዘመን በሐዋርያው የሐንስ ተጻፈ። ንጉሡ፣

እራሱን እንደ «ጌታ አምላክ» እንዲያመልኩት ጠይቆ ነበርና፤ የአይሁዶችና የክርስቲያኖች ለድንጋጌው አለመታዘዝ የከፋ ስደት አስከተለ። በአፈ-ታሪክ ዘገባ መሠረት፤ የሐንስን የሮም እስረኞች ወደሚታሰሩበት በትንሹ እስያ ዳርቻ ወደምትገኘው የፍጥም ደሴት የላከው ዶሚትያን ነው። ይህ የሐንስ የምርኮኝነት መኖሪያ በመሆኑ፤ «ባሕር» የሚለው ቃል በመጽሐፉ ውስጥ ሃያ ስድስት ጊዜ ተጠቅሶ መገኘቱ አያስደንቅንም።

ኢየሱስ በምድር ላይ በሚያገለግልበት ወቅት፤ የሐንስና ወንድሙ ያዕቆብ፤ ኢየሱስን ከዙፋኑ አጠገብ የተለየ ሥፍራ በመስጠት ያከብራቸው ዘንድ ጠይቀውት ነበር። ጌታም የመከራው ተካፋዮች በመሆን፤ ዙፋኖቻቸውን እንዲያገኙ ነግሯቸው ነበር። በመሆኑም፤ ያዕቆብ የመጀመሪያው ሰማዕት ሐዋርያ ሲሆን (የሐዋ. 12:1-2)፤ የሐንስ ደግሞ ከሁሉም ሐዋርያት በኋላ ነበር የሞተው፤ ይሁንና ከመሞቱ በፊት በፍጥም ደሴት ብዙ ተሠቃይቷል (ማቴ. 20:20-23 ተመልከት)።

ጌታ የዚህን መጽሐፍ ይዘት ለባሪያው ያስተላለፈው እንዴት ነበር? በራእይ 1:1-2 ዘገባ መሠረት፤ አብ ራእዩን ለወልድ ሲሰጥ፤ ወልድ ደግሞ «መልአኩን» መካከለኛ በማድረግ፤ ለሐዋርያው አስተላለፈለት። አንዳንድ ጊዜ መረጃውን ለየሐንስ ያስተላለፈው ራሱ ክርስቶስ ሲሆን (1: ከቁጥር 10 ጀምሮ)፤ አንዳንድ ጊዜም ከሽማግሌዎቹ አንደኛው (7:13)፤ ለብዙ ጊዜ ግን መልአኩ ነበር (17:1፤ 19:9-10)። አልፎ አልፎም «ከሰማይ የሚመጣው ድምፅ» የሐንስ ምን እንደሚናገር ወይም እንደሚያደርግ ይነግረው ነበር (10:4)። የመገናኛ መንገዱ የተለያየ ቢሆንም፤ መጽሐፉ ግን ከእግዚአብሔር ወደ የሐንስ የተላከና በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የተጻፈ መጽሐፍ ነበር።

«አመለከተ» (1:1) የሚለውን ቃል መረዳት አስፈላጊ ሲሆን፤ «በምልክት ማሳየት» የሚል ትርጉም አለው። በራእይ ውስጥ ስያሜው «ምልክት» (15:1)፤ «ድንቅ» (12:1-3)፤ እና «ተአምር» (19:20) ተደርጎ ተተርጉሟል። በየሐንስ ወንጌል ውስጥ የኢየሱስ ክርስቶስን ተአምራት ለማመልከት ያገለገለው ይኸው ቃል ነበር፤ ይህም የሆነው ተአምራቱ አንዲያው ኃይልን ለመግለጽ ሳይሆን፤ የጠለቀ መንፈሳዊ መልአክት የነበራቸውን ክስተቶች ያቀፉ በመሆናቸው ነው።

የራእይን መጽሐፍ ስታጠና፥ በአብዛኛው ከብሉይ ኪዳን ጋር የሚዛመዱ በርካታ ተምሳሌቶች እንደሚያጋጥሙህ ተገንዝብ።

የሐንስ ተምሳሌታዊ አቀራረብን የተጠቀመው ለምንድን ነው? በአንድ በኩል፥ የዚህ ዓይነቱን «መንፈሳዊ ምሥጢር (ኮድ)» የሚረዱት ክርስቶስን በቅርብ በግል የሚያውቁት ናቸው። ማናቸውም የሮም ባለሥልጣኖች ራእይን ክርስቲያኖችን የመቃወሚያ መረጃ አድርገው ሊጠቀሙበት ሞክረው ቢሆን ኖሮ፥ መጽሐፉ ለመረዳት ግራ የሚያጋባና እንቅጥልሽ በሆነባቸውም ነበር። ይሁንና ከዚህ የሚበልጠውም ምክንያት የተምሳሌቱ መልእክት በጊዜ ርዝመት እንኳን አለመዳከሙ ነው። የሐንስ በእግዚአብሔር ራእይ ውስጥ የሚገኙትን ታላላቅ «ምስሎች»፥ ለዘመናት ስደትና መከራ የተፈራረቀባቸውን ቅዱሳን ካበረታታው አስደናቂ ትዕይንት ጋር በማመሳሰል ለማቅረብ ችሎ ነበር። ይህም ሆኖ፥ የሐንስ የተምሳሌት አጠቃቀም እንደሚያመለክተው፥ የተገለጹት ነገሮች እውነተኞች እንዳልሆኑ አድርገህ መደምደም የለብህም። የተጠቀሱት ነገሮች እውነተኞች ናቸው።

የሐንስ ለምን ተምሳሌትን እንደተጠቀመ የሚያስረዳ ሦስተኛው ምክንያት አለ - ተምሳሌቶች መልእክቱን ማስተላለፍ ብቻ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን እሴቶችን የማስገንዘብና ስሜቶችን የመቀስቀስ ብቃታቸው ከፍተኛ ነው። የሐንስ «አንድ አምባገነን መሪ ዓለምን ይገዛል» ብሎ ሊጽፍ ሲችል፥ ዳሩ ግን «አውራ» በማለት ገልጾታል። እንዲያው የ«አምባገነኑን» ስም ከመጥቀስ ይልቅ፥ ተምሳሌቱ እጅግ የበለጠ መልእክት ያስተላልፋል። የዓለምን አሠራር በመግለጽ ምትክ፥ የሐንስ «ታላቋን ባቢሎን» በማስተዋወቅ፥ «ጋለሞታይቱን» ከ«ሙሽራይቱ» ጋር አነጻጽሯል። «ባቢሎን» የሚለው ስም ራሱ፥ ብሉይ ኪዳንን ለሚያውቁ አንባቢዎች የጠለቀ መንፈሳዊ እውነት ያስተላልፋል።

ይሁንና፥ የሐንስን ተምሳሌት በመረዳቱ በኩል አስተሳሰባችን ከመሥመር እንዳይወጣ መጠንቀቅ አለብን። የመጽሐፍ ቅዱስ ተምሳሌቶች ከጠቅላላው የመጽሐፍ ቅዱስ መገለጥ ጋር ተያያዥነት ያላቸው ናቸው። አንዳንድ ተምሳሌቶች ተገልጸዋል (1:20፤ 4:5፤ 5:8)፤ ሌሎቹ ደግሞ ከብሉይ ኪዳን ግንዛቤ በመነሣት የምንረዳቸው ናቸው (2:7፥ 17፤ 4:7)፤ የተቀሩት ደግሞ (ለምሳሌ በ2:17 «ነጭ ድንጋይ») ጭራሽም ያልተገለጹ ናቸው። በራእይ መጽሐፍ ውስጥ ወደ

300 የሚጠጉ የብሉይ ኪዳን ማጣቀሻዎች ይገኛሉ። በመሆኑም፤ የዚህ መጽሐፍ አተረጓጎማችን እግዚአብሔር ቀደም ብሎ በገለጸው እውነት ላይ መልክቁን መጣል አለበት ማለት ነው፤ ይህም ይህንን አስፈላጊ የትንቢት መጽሐፍ አዛብተን እንዳንተረጉመው ይረዳናል።

ተደራሲያኑ (ራእይ 1:3-4)

መጽሐፉ በመጀመሪያ የተላከው በትንሹ እስያ ለሚገኙ ሰባቱ ነባር አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ሲሆን፤ የሐንስ ማንኛውም አማኝ ሊያነብና ሊጠቀምበት እንደሚችል በግልጽ አስፍሯል (1:3)። እንዲያውም፤ እግዚአብሔር መጽሐፉን ለሚያነብና እንደ መልእክቱም ለሚታዘዘው ሰው ልዩ በረከት እንደሚሰጥ የተስፋ ቃል ሰጥቷል። («ማንበብ» ማለት «ድምፅን ከፍ አድርጎ ለሌሎች ማሰማት» ማለት ነው። ራእይ በመጀመሪያዎቹ አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ስብሰባዎች ላይ ይነበብ ነበር።) ሐዋርያው ጳውሎስ ለሰባት አብያተ ክርስቲያናት - ሮም፤ ቆሮንቶስ፤ ገላትያ፤ ኤፌሶን፤ ፊልጵስ፤ ቂላስይስና ተስሎንቄ - ደብዳቤዎችን ልኮ ነበር፤ አሁን ደግሞ የሐንስ አንዱን መጽሐፍ ለሰባት አብያተ ክርስቲያናት ልኳል። በመጽሐፉ መጀመሪያ ላይ፤ ከክርስቶስ ለእያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን የተላለፈ መልእክት ይገኛል።

የሐንስ ይህንን የትንቢት መጽሐፍ ለማሳበረ ምዕመናን የላከው፤ ወደፊት ስለሚፈጸሙ ነገሮች ለማወቅ ያላቸውን ጉጉት ለማርካት አልነበረም። ይልቁኑ የእግዚአብሔር ሰዎች በክፉ ስደት ውስጥ የሚያልፉበት ወቅት ነበርና፤ ማበረታቻ ያስፈልጋቸው ነበር። በመሆኑም ስለዚህ መጽሐፍ ሲሰሙ፤ መልእክቱ ብርታትንና ተስፋን ይሰጣቸው ነበር። ከዚህም በላይ ደግሞ፤ የግል ሕይወታቸውን (እና የእያንዳንዱን አጥቢያ ጉባኤ) እንዲመረምሩና መስተካከል የሚገባቸውን ደካማ ጎኖች እንዲያውቁ ይረዳቸው ነበር። መስማትም ብቻ ሳይሆን፤ በቃሉም መጠቀም ነበረባቸው - ይህም ማለት መጽሐፉን እንደከበረ መዝገብ በመጠበቅ ብቻ ሳይሆን፤ ቃሉ የሚለውን መለማመድ ነበረባቸው። በረከቱ የሚመጣው በመስማት ብቻ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ይበልጥ በማድረግ ነው (ያዕ. 1:22-25)።

በራእይ ውስጥ ሰባት «ብፅዕናዎች» መኖራቸውን መመልከቱ ተገቢ ነው - 1:3፤ 14:13፤ 16:15፤ 19:9፤ 20:6፤ 22:7፤ 14። ቁጥር ሰባት ፍጹምነትንና ሙላትን ስለሚያመለክት በዚህ መጽሐፍ ውስጥ

ተቀዳሚ ሥፍራ አለው። በራእይ፥ እግዚአብሔር ታላቅ ሥራውን እንዴት እንደሚፈጽምና ዘላለማዊ መንግሥቱን እንዴት እንደሚመሠርት ይነግረናል። በራእይ፥ ሰባት ማኅተሞች (5:1)፥ ሰባት መለኮቶች (8:6)፥ ሰባት ጽዋዎች (16:1)፥ ሰባት ከዋክብት (1:16)፥ እና ሰባት መቅረዞች (1:12፥ 20) ያጋጥሙናል። በዚህ መጽሐፍ ውስጥ በተጨማሪ የሚያጋጥሙንን ሌሎች «ሰባቶች»፥ መጽሐፉን በምናጠናበት ጊዜ የምንወያይባቸው ይሆናሉ።

በራእይ 2-3፥ ውስጥ ለእያንዳንዳቸው ሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ልዩ መልእክቶች ተሰጥተዋል። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች በእነዚህ ሰባት አብያተ ክርስቲያናት ተምሳሌትነት፥ ከሐዋርያት ዘመን (ኤፌሶን) እስከ 20ኛው ክፍለ ዘመን የክህደት ወቅት (ሎዶቅያ) ድረስ ያለውን «የቤተ ክርስቲያን ታሪክ መነሻና መድረሻን» ለመመልከት ስለመቻላቸው ይናገራሉ። እነዚህ አብያተ ክርስቲያናት በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ የተለያዩ ደረጃዎችን ሊገልጹ ቢችሉም፥ ዳሩ ግን የተወሰኑ ጉባኤዎች የመመረጣቸው ዋነኛው ምክንያት ምናልባትም ለዚህ ዓላማ ብቻ ሲባል ላይሆን ይችላል። ይልቁንም፥ እነዚህ ደብዳቤዎች ከፍ ከፍ የተደረገው የቤተ ክርስቲያን ራስ በእያንዳንዱ ጉባኤ የሚካሄደውን ነገር እንደሚያውቅና ከእርሱና ከቃሉ ጋር ያለን ግንኙነት የአጥቢያ ጉባኤን አገልግሎትና ሕይወት እንደሚወስን ያስታውሱናል።

እዚህ ላይ ከልብ ልታጤነው የሚገባው ነጥብ፥ በትንሹ እስያ የነበሩ አብያተ ክርስቲያናት በስደት ውስጥ እንደነበሩና ከጌታና እርስ በርሳቸውም ትክክለኛ ግንኙነት ማድረጋቸው አስፈላጊ መሆኑን ነው። አብያተ ክርስቲያናቱ እያንዳንዳቸው በጨለማው ዓለም ውስጥ ብርሃን የሚረጩ (ፊልጵ. 2:15፤ ማቴ. 5:14-16)፥ ሰባት የተለያዩ መቅረዞች ሆነው ተገልጸዋል። ቀኑ ይበልጥ እየጨለመ ሲሄድ፥ ብርሃኑም ይበልጥ እየደመቀ መሄድ አለበት፤ የሚያሳዝነው ግን ከእነዚህ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ ቢያንስ የአምስቱ ብርሃናቸው ደብዛዛ ሲሆን፥ ዳሩ ግን ዳግመኛ ደምቆ እንዲያበራ ለማስቻል የነበሩት ሁኔታዎች መስተካከል ነበረባቸው። ራእይ 2-3ን ስታነብ፥ ጌታ ሁልጊዜም የራሱን ማንነት እንደሚያስገነዝባቸውና «ድል-ነሺዎች» ይሆኑ ዘንድ እንደሚያበረታታቸው ልብ በል።

ከሁሉ ልቆ ሊታይ የሚገባው፥ የኢየሱስ ክርስቶስ የምጽአቱ ተስፋ፥ ለሁሉም ክርስቲያኖች በሁሉም ጊዜ ለመታዘዝና ለቅድስና አነሣሽ ምክንያት መሆኑ ነው (1:3፥7፤ 2:5፥25፤ 3:3፥ 11፤ 22:7፤ 12፥20፤ እንዲሁም 1ኛ ዮሐ. 1:1-3 ተመልከት)። ማንኛውም አማኝ ወደፊት የሚፈጸሙትን ነገሮች ለማወቅ ባለው ጉጉት ምክንያት ብቻ ትንቢትን ማጥናት የለበትም። ዳንኤልና ዮሐንስ ወደፊት የሚፈጸመውን የእግዚአብሔርን መገለጥ በተቀበሉ ጊዜ፥ ሁለቱም እንደሞተ ሰው ሆነው ወደቁ (ራእይ 1:17፤ ዳን. 10:7-10)፤ ባዩት ነገር እጅግ ተመስጠው ነበር። እኛም ይህን መጽሐፍ ማጥናት ያለብን እንደ ቀለም ተማሪዎች ሳይሆን እንደ አድናቂዎችና አምላኪዎች መሆን አለበት።

መታሰቢያነቱ (ራእይ 1:4-6)

አንድ ወዳጅ፥ «መጻሕፍት መጻፍ ካላቆምህ፤ መጽሐፍህን በመታሰቢያነት የምትሰጠውን ሰው ታጣለህ» ብሎኝ ነበር። ይሁንና ይህንን አድናቆቱን አመስግኜ ብቀበልም፥ ዳሩ ግን ከአሳቡ ጋር አልተስማማሁም። ዮሐንስ መጽሐፉን ለማን በመታሰቢያነት እንደሚሰጥ የማወቅ ችግር አልነበረበትም። ሆኖም የመታሰቢያ ዓረፍተ ነገሮቹን ከመጻሕፍቱ መግቢያ ላይ ከመጻፉ በፊት፥ አንባቢዎቹን አበክሮ ያሳለባቸው፥ ያዳናቸውና የከፋውን የመከራ ሕይወት በሚገፉበት ጊዜ የሚጠብቃቸው ራሱን በሦስትነት የገለጸው አንዱ አምላክ (ሥላሴ) መሆኑን ነው።

እግዚአብሔር አብ እንደ ዘላለማዊ አካል ተገልጿል (1:8፤ 4:8 ተመልከት)። መላው ዓለም በቤተ ክርስቲያን ላይ የሚያደርሰውን ስደት ጨምሮ፥ ታሪክ ሁሉ የዘላለማዊ ዕቅዱ አካል ነው። ቀጥሎም አንድ እንጂ ሰባት መናፍስት ስለሌሉ፥ መንፈስ ቅዱስ በምልዓቱ ተገልጿል። ምናልባት ይህ ክፍል የሚያመለክተው፥ ኢሳይያስ 11:2ን ይሆናል።

በመጨረሻም፥ ኢየሱስ ክርስቶስ በሦስቱ ሥልጣናት፥ ማለትም በነቢይነት (ታማኝ ምስክር)፥ በካህንነት (ከሙታን በመነሣት በኩር) እና በንጉሥነት (የምድር ነገሥታት ገዥ) ተገልጿል። ከሙታንም በኩር የሚለው፥ «በመጀመሪያ ከሙታን የተነሣ» ማለት ሳይሆን፥ «ከሙታን ከተነሡት ሁሉ በላይ» ማለት ነው። «በኩር» የአክብሮት ማዕረግ ነው (ሮሜ 8:29፤ ቂላ. 1:15፥18)።

ይህም ሆኖ ይህ መጽሐፍ ከሥላሴ ሦስት አካላት ውስጥ በመታሰቢያነት የተሰጠው ለኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ለምን? ለሕዝቡ ካደረጋቸው ነገሮች የተነሣ። በመጀመሪያ ደረጃ፥ ይወደናል (በአብዛኛዎቹ መዛግብት ውስጥ ቃሉ በአሁን ጊዜ ተገልጿል)። ይህም በዮሐንስ ወንጌል ውስጥ ከሚገኘው አትኩሮት ጋር ይዛመዳል። እንዲሁም ደግሞ፥ ኃጢአታችንን አጥባልናል፤ ወይም እንደ አንዳንድ ምንባቦች አባባል፥ ከኃጢአታችን አንጽቶናል። ይህም ከዮሐንስ መልእክቶች ጋር ይዛመዳል (1 ኛ ዮሐ. 1፡ ከቁጥር 5 ጀምሮ አንብብ)። እንደ ማዕዘን ራስ፥ ክርስቶስ የካህናት መንግሥት ያደረገን ሲሆን፥ ራእይ መጽሐፍ የሚያተኩረው በዚህ አሳብ ላይ ነው። ዛሬ ክርስቶስ እንደመልክ ጼዴቅ ካህን - ንጉሥ ሲሆን (ዕብ. 7)፥ እኛም ከእርሱ ጋር በዙፋኑ ላይ ተቀምጠናል (ኤፌ. 2፡ 1-10)።

እግዚአብሔር በፍቅሩ፥ እስራኤልን የካህናት መንግሥት እንድትሆን በጠራትም ነበር (ዘዳ. 19፡ 1-6)፤ ዳሩ ግን አይሁዶች ከእግዚአብሔር ጋር ለመጓዝ ባለመቻላቸው መንግሥታቸው ተወሰደባቸው (ማቴ. 21፡ 43)። ዛሬ የእግዚአብሔር ሕዝቦች (ቤተ ክርስቲያን) መንፈሳዊ ሥልጣን እየተለማመዱ፥ በዚህች ዓለም ውስጥ እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ ነገሥታቱና ካህናቱ ናቸው (1ኛ ጴጥ. 2፡ 1-10)።

የመጽሐፉ ዓቢይ አሳብ (ራእይ 1፡ 7-8)

የራእይ መጽሐፍ የሚያስተላልፍልን ዋና አሳብ፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ከፉውን ለማሸነፍና መንግሥቱን ለመመሥረት፥ ስለመመለሱ ነው። በመሆኑም፥ መጽሐፉ በትክክል የድል መጽሐፍ ሲሆን፥ ሕዝቡም እንደ «አሸናፊዎች» ተቆጥረዋል (2፡ 7፥ 11፥ 17፥ 26፤ 3፡ 5፤ 12፥ 21፤ 11፡ 7፤ 12፡ 11፤ 15፡ 2፤ 21፡ 7 ተመልከት)። በመጀመሪያው መልእክቱም፥ ዮሐንስ የእግዚአብሔርን ሕዝብ «አሸናፊዎች» በማለት ጠርቷቸዋል (2፡ 13-14፤ 4፡ 4፤ 5፡ 4-5)። በማያምኑ ሰዎች ዓይኖች ፊት፥ ኢየሱስ ክርስቶስና ቤተ ክርስቲያኑ በዚህ ዓለም ውስጥ የተሸነፉ ሲሆኑ፥ በአማኒያን ዓይኖች ፊት ግን፥ እርሱና ቤተ ክርስቲያኑ እውነተኛ ድል አድራጊዎች ናቸው። አንድ ጊዜ ፒተር ማርሻል እንደተናገሩት ሁሉ፥ «በመጨረሻው ላይ ለሽንፈት በሚዳርግ ጉዳይ ላይ ድል ከመንሣት ይልቅ፥ በመጨረሻው ላይ አሸናፊ በሚሆን ጉዳይ መረታቱ ይመረጣል።»

በቁጥር 7 ላይ፥ «እነሆ፥ ከደመና ጋር ይመጣል» የሚለው ዓረፍተ ነገር ጌታችን ወደ ምድር የሚመለስበትን ሁኔታ የሚገልጽ ሲሆን፡ በራእይ 19 ከቁጥር 11 ጀምሮ በአጽንኦት ቀርቧል። ይህ ሕዝቡን ለመንጠቅ በአየር ላይ ከሚገለጽበት ሁኔታ የተለየ ነው (1ኛ ተሰ. 4፤ 13-18፤ 1ኛ ቆሮ. 15 ከቁጥር 51 ጀምሮ)። ቤተ ክርስቲያኑን ለመንጠቅ በሚመጣበት ጊዜ፥ እንደ «ሌባ» ሆኖ የሚገለጽ ከመሆኑም (ራእይ 3፡3፤ 16፡15)፥ የሚመለከቱትም ደግሞ ዳግም የተወለዱት ብቻ ናቸው (1ኛ ዮሐ. 3፡1-3)። በራእይ 1፡7 ላይ የተገለጸው ክስተት ግን በዓለሙ በተለይም ንስሐ በሚገባው የእስራኤል ሕዝብ ፊት በይፋ የሚታይ ይሆናል (ዳን. 7፡13፤ ዘካ. 12፡10-12 ተመልከት)። ይህም በስውር ሳይሆን በይፋ የሚገለጽና ከራእይ 6-19 ውስጥ የተጠቀሰውን የታላቁን መከራ ጊዜ ከፍጻሜ የሚያደርስ ይሆናል (ማቴ. 24፡30-31)።

ፈሪሃ-እግዚአብሔር ያለባቸው የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ዘላለማዊ የእግዚአብሔር መንግሥት እስኪመሠረት ድረስ በሚፈጸሙ ክስተቶች ቅደም ተከተል ላይ ሁልጊዜም አይስማሙም (ራእይ 21-22)። በግሌ እንደማምነው በእግዚአብሔር የጊዜ ሰሌዳ መሠረት ቀጣዩ ክስተት፥ ክርስቶስ በአየር ላይ ተገልጾ ቤተ ክርስቲያኑን ወደ ክብር የሚወስድበት ንጥቀት ነው። ቤተ ክርስቲያን በታላቁ መከራ ውስጥ እንደማታልፍ ክርስቶስ በራእይ 3፡10-11 የሰጠው የተስፋ ቃል ከማመልከቱም በላይ፥ ጳውሎስም በ1ኛ ተሰሎንቄ 1፡10፤ 5፡9-10 ይህንኑ አሳብ ደግፏል። በበኩሌ በራእይ 3፡22 እና 22፡16 መካከል «ቤተ ክርስቲያን» የሚል ቃል አለመጠቀሱ ከፍተኛ ግምት የምሰጠው ነው።

ቤተክርስቲያን ከተነጠቀች ወዲያ፥ በራእይ 6-19 ውስጥ የተጠቀሱት ክስተቶች ይፈጸማሉ - «የዓመፅ ሰው መነሣት»፥ ታላቁ መከራ (የእግዚአብሔር ቁጣ) እና የሰው ሠራሽ ዓለም መንግሥት ውድመት፥ ከዚያም የክርስቶስ መንግሥቱን ለመመሥረት መመለስ። ዳንኤል ይህ በዓለም አቀፍ ደረጃ መከራ የሚጸናበት ጊዜ ለሰባት ዓመታት እንደሚቆይ አመልክቷል (ዳን. 9፡25-27)። በራእይ መጽሐፍ ሁሉ ከዚህ የሰባት ዓመታት የጊዜ ገደብ ጋር የሚዛመዱ የጊዜ መለኪያዎችን እናገኛለን (11፡2-3፤ 12፡6፥14፤ 13፡5)።

ለእግዚአብሔር በቁጥር 8 ላይ የተሰጡት ማዕረጎች ያለምንም ጥርጥር የሚያሳዩት፥ መለኮታዊ ዓላማዎቹን በሰው ልጅ ታሪክ ውስጥ

በግልጽ ሊፈጽም እንደሚችል ነው። አልፋና ሥሜጋ በግሪክ የፊደል ገበታ ውስጥ የመጀመሪያና የመጨረሻ ፊደላት ሲሆኑ፤ እግዚአብሔር በነገሮች መጀመሪያና መጨረሻ ላይም ሕልውናውን እንደጠበቀ እንደሚኖር ያመለክታሉ። እርሱ በጊዜ ያልተገደበ ዘላለማዊ አምላክ ነው (ቁ. 4 ተመልከት)። እንዲሁም ማንኛውንም ነገር ለማድረግ የሚችል ሁሉን ቻይጌታ ነው። «ሁሉን ቻይ» የሚለው በራእይ ለእግዚአብሔር የተሰጠ ቁልፍ ቃል ነው (1:8፤ 4:8፤ 11:17፤ 15:3፤ 16:7፤ 14፤ 19:6፤ 15፤ 21:22)።

በራእይ 1:8 እና 21:6 ላይ እግዚአብሔር «አልፋና ሥሜጋ» ተብሎ የተጠራ ሲሆን፤ ዳሩ ግን ይኸው ስያሜ ለልጁም ተሰጥቷል (1:11፤ 22:13)። ይህም የክርስቶስን አምላክነት በማያወላውል ሁኔታ ያረጋግጣል። እንደዚሁም «የመጀመሪያውና የመጨረሻው» የሚለው ወደኋላ ተጉዞ በኢሳይያስ ውስጥ የተጠቀሰውን ሲያመለክት (41:4፤ 44:6፤ 48:12-13)፤ ለኢየሱስ አምላክነት ሌላው ማረጋገጫ ነው።

ወቅቱ (ራእይ 1:9-18)

ይህ መጽሐፍ የሐንስ በፍጥም ደሴት በምርኮኛነት ከነበረበት ጥብቅ መንፈሳዊ ልምምድ የተወለደ ነው።

በዚያን የጌታ ዕለት የሐንስ የሰማው ነገር ከበስተኋላው የሚያስተጋባ የመለከት ዓይነት ድምፅ ነበር (1:9-11)። ይህም ከኢየሱስ ክርስቶስ አፍ የሚወጣው ቃል ነበር። እስከምናውቀው ድረስ፤ ሐዋርያው ከስድሳ ዓመታት ከሚልቅ ጊዜ በፊት ክርስቶስ ወደ ሰማይ ሲያርግ ከሰማው የጌታው የመጨረሻ ድምፅ በስተቀር ሌላ የሰማበት ጊዜ አልነበረም። ጌታ ይህን መጽሐፍ እንዲጽፍና ወደመረጣቸው ሰባት አብያተ ክርስቲያናት እንዲልክ የሐንስን መርጦት ነበር። ወደ በኋላ ላይ፤ የሐንስን ሌላ መለከት መሳይ ድምፅ ወደ ሰማይ እንዲወጣ ሲጋብዘው ይሰማል (4:1)። (አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ይህንን ከ1ኛ ተሰሎንቄ 4:13-18 ጋር በማዛመድ፤ የሐንስን «ንጥቀት» የቤተ ክርስቲያን ንጥቀት መግለጫ አድርገው ያቀርባሉ።)

የሐንስ የተመለከተው (1:12-16) የከበረውን የክርስቶስን ራእይ ነበር። ራእይ 1:20 በግልጽ የሚያመለክተን ራእዩን ቃል በቃል መተርጎም እንደሌለብን ነው - በተምሳሌቶች የተሞላ ነውና። ሰባቱ

መቅረዞች መጽሐፉ የሚላክላቸውን ሰባቱን አብያተ ክርስቲያናት ይወክላሉ። እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን በዚህ በጨለማ ዓለም ውስጥ የእግዚአብሔርን ብርሃን የምታበራ ነች። ይህንን ራእይ ከዳንኤል ራእይ ጋር አስተያይ (ዳን. 7:9-14)።

የክርስቶስ አልባሳት ክብርንና ሥልጣንን የተጎናጸፉ የፈራጅ - ንጉሥ ልብሶች ናቸው። ነጩ ጸጉር ዘላለማዊነቱን ያሳያል - «ለዘመናት የሸመገለው» (ዳን. 7:9፥ 13፥ 22)፥ ዓይኖቹ ሁሉንም በመመልከት (ራእይ 19:12፤ ዕብ. 4:12) በጽድቅ እንዲፈርድ ያስችሉታል። እሳቱ የኃጢአት መሥዋዕት የሚቃጠልበት የነሐሴ መሠዊያ እንደመሆኑ በእቶን የነጠረ የጋለ ናስ የሚመስሉት እግሮቹም የፍርድን አሳብ ያንጸባርቃሉ። ጌታ በአብያተ ክርስቲያናት ላይ ለመፍረድ መጥቶ ነበርና በክፉው የዓለም ዘይቤ ላይም ይፈርዳል።

«የብዙ ውጥች ድምፅ» (ቁ. 15) የሚለው አገላለጽ ስለ ታላቁ የኒያጋራ ፏፏቴ እንዳስብ ያደርገኛል። ምናልባትም ይህ የሚያመለክተው ሁለት አሳቦችን ይሆናል። 1. ክርስቶስ «የመገለጦችን ምንጮች» ሁሉ የሚያሰባስብና እግዚአብሔር ለሰው ልጅ የሰጠው «የመጨረሻው ቃል» መሆኑን (ዕብ. 1:1-3)፤ 2. የሚናገረው በሥልጣንና ኃይል እንደመሆኑ ሊደመጥ እንደሚገባው። የአፋ ሠይፍ በትክክል የእግዚአብሔርን ሕያው ቃል ስለሚያመለክት (ዕብ. 4፤ 12፤ ኤፌ. 6:17)፥ በቃሉ በመጠቀም ጠላቶቹን ይዋጋል (ራእይ 2:16፤ 19:19-21)።

በቁጥር 20 ላይ የተጠቀሱት በእጁ ውስጥ የሚገኙ ሰባቱ ከዋክብት የሚያመለክቱት መላእክትን (የግሪኩ ቃል መልእክተኞች ተብሎ የተተረጎመበትን ሉቃስ 7:24 ተመልከት)፥ ወይም ምናልባት የሰባቱን አብያተ ክርስቲያናት መጋቢዎች ነው። እግዚአብሔር ባሪያዎቹን በመምራት «እንዲያበሩለት» በሚፈልገው ሥፍራ ያስቀምጣቸዋል። በዳንኤል 12:3 ጥበበኛ መስካሪዎች ከሚያበሩ ከዋክብት ጋር ተዛምደዋል።

ይህም የጌታችን ፊት በማብራት በተራራ ላይ ስለመለወጡ (ማቴ. 17:2) እና ስለሚልክያስ 4:2 ትንቢት እንድናስብ ያደርገናል - («የጽድቅ ፀሐይ ትወጣላችኋለች»)። በብሉይ ኪዳን ውስጥ ፀሐይ የተለመደች የእግዚአብሔር አምሳል መግለጫ ስትሆን (መዝ.

(84): 11)፥ በረከትን ብቻ ሳይሆን ፍርድንም ታስታውሰናለች። ፀሐይ ልታሞቅም ልታቃጥልም ትችላለች!

ይህ የክርስቶስ ራእይ ጌታ በምድር ላይ «በሥጋ» ሆኖ በሚያገለግልበት ጊዜ የሐንስ ከሚያውቀው አዳኝ ሙሉ በሙሉ የተለየ ነበር። ስሜታውያን ሊቀኙለት የሚፈልጉት «ገር ይሁዳዊ አናጢ» አልነበረም። ይልቁንም፥ ከራሱ ሕዝብ ጀምሮ በሰዎች ሁሉ ላይ የመፍረድ ሥልጣን ያለው ካህን - ንጉሥ (1ኛ ጴጥ. 4፤ 17)፥ ከሞት የተነሣ፥ የከበረና ከፍ ከፍ የተደረገ የእግዚአብሔር ልጅ ነው።

የሐንስ ያደረገው (1፡ 17-18) አግባብነት ያለው ነገር - እንደሞተ ሰው ሆኖ ከጌታ እግር ሥር ወደቀ! ሆኖም ግን የአሁኑ የሐንስ እንደቀድሞው ወደ ኢየሱስ ደረት ለመጠጋት ድፍረት የነበረው ሐዋርያው አልነበረም (ዮሐ. 13፡ 23)። ከፍ ከፍ የተደረገው የክርስቶስ ራእይ የሚያስከትለው እንዲህ ዓይነቱን ፍርሃትና መንቀጥቀጥ ነው (ዳን. 10፡ 7-9)። ዛሬ እጅግ ብዙ አማኞች፥ ለእግዚአብሔር በማይገባ ዓይነት አቀራረብ በሚናገሩበትና በሚከውኑበት ጊዜ፥ እኛ ግን የዚህ ዓይነቱን የአክብሮት ዝንባሌ ልናዳብር ይገባል። የሐንስ የሰጠው ምላሽ ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 5፡ 16 ላይ የጻፈውን ያብራራዋል - «ክርስቶስንም በሥጋ እንደሆነ ያወቅነው ... ከእንግዲህ ወዲህ እንደዚህ አናውቀውም።» የሐንስ ከዚያ በፊት ካደረገው ጋር በማዛመድ ወደ ጌታ ደረት አልተጠጋም።

ጌታ ግን ሰውነቱን በመንካትና በማነጋገር ለየሐንስ ዳግም ማረጋገጫ ሰጥቶታል (ዳን. 8፡ 18፤ 9፡ 21፤ 10፡ 10፥ 16፥ 18 ተመልከት)። «አትፍራ!» የሚለው ቃል ለማንኛውም የእግዚአብሔር ልጅ ታላቅ ማበረታቻ ነው። እርሱ «ሕያው» ነውና ሕይወትን ልንፈራት አይገባም። እርሱ ሞትን ድል ነሥቶ አሁን በሕይወት ስላለ ሞትንም መፍራት አያስፈልገንም። እንዲሁም እርሱ የሲኦል (የሙታንን ዓለም) እና የሞትን መክፈቻዎች በእጁ ስለያዘ፥ ዘላለማዊነትንም መፍራት አያሻንም። መክፈቻውን የሚይዘው ባለሥልጣኑ ነው።

ገና ከመጽሐፉ መጀመሪያ ላይ፥ ኢየሱስ ራሱን ለሕዝቡ በከበረ ግርማ ሞገስ አቅርቦታል። ለአሁኗም ቤተ ክርስቲያን የሚያስፈልጋት ይህንን የክርስቶስን ማንነትና ክብር ለይቶ ማወቅ ነው። ጌታን «በረጅምና ከፍ ባለ ዙፋን ላይ ተቀምጦ» ልናየው ይገባል (ኢሳ. 6፡ 1)። ዛሬ

በጉባኤያችን ውስጥ አደገኛ የሆነ የፍርሃትና የአምልኮ መታጣት ይታያል። ከእግሩ ሥር በመውደቅ ፈንታ፤ በእግራችን በመቆማችን እንመካለን። ኢቫን ሮበርትስ የተባሉት የሃይማኖት መሪ «የኩራት መንፈሴን ስበረው!» እያሉ ለዓመታት ይጸልዩ ነበርና፤ እግዚአብሔር ጸሎታቸውን በመለሰበት ጊዜ ታላቅ መንፈሳዊ መነቃቃት በአገራቸው በዌልስ ተካሄደ።

አስተዋጽኦ (ራእይ 1:19)

እኔ እስከማውቀው ድረስ፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የመንፈስ ምሪት ያረፈበትን የማውጫ ርእሶች የያዘው የኦሪገኒስ ራእይ ብቻ ነው። «ያየኸውን» የሚለው በምዕራፍ 1 ውስጥ የሚገኘውን ራእይ የሚያመለክት ሲሆን፤ «አሁንም ያለውን» የሚለው በምዕራፍ 2-3 ውስጥ የሠፈረው ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት የተላለፉትን ልዩ መልእክቶች ያሳያል። «ከዚህም በኋላ ይሆን ዘንድ ያለው» የሚለው ከምዕራፍ 4-22 ውስጥ የተገለጹትን ክስተቶች ያካትታል። የኦሪገኒስ በ4:1 ላይ የሰማው ድምፅ ይህንኑ ትርጓሜ ያጠናክራል።

በመሆኑም፤ በዚህ በቁጥር 19 አተረጓጎም ላይ የተመሠረተ አስተዋጽኦ እነሆ፡-

1. ያየኸው ነገሮች - ምዕ. 1

የኦሪገኒስ ከፍ ከፍ ስለተደረገው ክርስቶስ የተመለከተው ራእይ

2. አሁን ያሉት ነገሮች - ምዕ. 2-3

ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት የተላኩ መልእክቶች

3. ከዚህ በኋላ የሚሆኑ ነገሮች - ምዕ. 4-22

ሀ. በሰማይ የታየው ዙፋን ፤ 4-5

ለ. በምድር ላይ የሚደርሰው መከራ ፤ 6-19

1. የመጀመሪያው አጋማሽ ፤ 6-9

2. መካከለኛው ጊዜ ፤ 10-14

3. የመጨረሻው አጋማሽ ፤ 15-19

ሐ. የክርስቶስ መንግሥት ፤ 20

መ. አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር ፤ 21-22

በክለሳ መልክ፡ የዚህን አስደናቂ መጽሐፍ መሠረታዊ ባሕርያት እንደሚከተለው ልናጠቃልል እንችላለን፡ -

1. ይህ መጽሐፍ ክርስቶስን ማዕከላዊ ያደረገ መጽሐፍ ነው። በመሠረቱ፡ ቅዱሳን መጻሕፍት ሁሉ ስለአዳኙ ይናገራሉ፤ ይህም ሆኖ የራእይ መጽሐፍ በተለይ የኢየሱስ ክርስቶስን ታላቅነትና ክብር አጉልቶ ያሳያል። መጽሐፉም ደግሞ የኢየሱስ ክርስቶስ ራእይ እንጂ፡ የወደፊት ክስተቶች ራእይ አይደለም።

2. «የተከፈተ» መጽሐፍ ነው። የመጽሐፉ እያንዳንዱ መልእክት ለእግዚአብሔር ሕዝቦች እጅግ አስፈላጊ በመሆኑ የሐንስ ይህንን መጽሐፍ እንዳያትም ተነግሮታል (22፡10)። ምንም እንኳ መጽሐፉ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት እስክንሰባሰብ ድረስ ለመረዳት የማንችላቸውን ምሥጢራት ቢይዝም፡ ጠቅላላ መንፈሱን ልንገነዘብ እንችላለን። የሐንስ ይህንን መጽሐፍ በትንሹ እስያ ይኖሩ ለነበሩት ሰባት አብያተ ክርስቲያናት መላኩ፡ መልእክተኞቹ ድምፃቸውን ከፍ አድርገው ሲያነቡዋቸው፡ በአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ ለነበሩት ቅዱሳን በከፍተኛ ደረጃ ሊያበረታቷቸው የሚችሏቸውን ያህል እውነቶች እንደሚረዱ በመተማመን ነበር።

3. በተምሳሌቶች የተሞላ መጽሐፍ ነው። የመጽሐፍ ቅዱስ ተምሳሌቶች በመልእክታቸው በጊዜ ያልተገደቡ ከመሆናቸውም፡ በይዘታቸውም ገደብ የሌላቸው ናቸው። ለምሳሌ፡ የ«ባቢሎን» ተምሳሌት ከዘፍጥረት 10-11 ይመነጭና በመጽሐፍ ቅዱስ ሁሉ ውስጥ ትርጉሙ እያደገና እየሰፋ በመሄድ በራእይ 17-18 ይደመደማል። የ«በጉ» እና የ«ሙሽራው» ተምሳሌቶችም እንዲሁ ናቸው። በእነዚህ ተምሳሌቶች የተላለፉትን የበለጸጉ ትርጉሞች ተመራምሮ ማግኘቱ አስደሳች ነው።

4. የትንቢት መጽሐፍ ነው። ይህ በግልጽ በራእይ 1፡3፤ 22፡7፤10፤ 18-19 ውስጥ በትክክል ተገልጿል። 10፡11ንም እንደዚሁ ልብ ብለህ ተመልከት። በትንሹ እስያ ለሚገኙ ሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት የተላኩት ደብዳቤዎች በእነዚያ ማኅበራዊ ልምድና ውስጥ ለሚገኙ አንገብጋቢ ችግሮች መፍትሔ የሚያስገኙ ነበሩ - ዛሬም በእኛ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ የምንጋፈጣቸው ችግሮች ተመሳሳይ ናቸው። የቀረው የመጽሐፉ ክፍል ግን ሙሉ ለሙሉ ለማለት ይቻላል ትንቢታዊ መግለጦችን ያካትታል። ስደት የተፈራረቀባቸው ክርስቲያኖች

ለአስቸጋሪው የምስክርነት ሥራቸው ብርታት ያገኙት፤ በመጽሐፉ ውስጥ የቀረበውን ድል-ነሺውን ክርስቶስን በመመልከት ነበር። ለወደፊቱ ጉዳይ ዋስትና ሲኖርህ፤ ለአሁኑ ሕይወትህ ጽናትን ታገኛለህ። ዮሐንስ እራሱ በሮም እጅ መከራ ይቀበል ነበርና (1:9)፤ መጽሐፉ የተወለደው ከመከራ ነበር።

5. በረከት ያለበት መጽሐፍ ነው። በራእይ 1:3 ላይ የተጠቀሰውን የተስፋ ቃል ቀደም ብለን የተመለከትን ሲሆን፤ በመጽሐፉ ውስጥ ተሰበጣጥረው የሚገኙትንም ሌሎች ስድስት «ብፅፅናዎች» አይተናል። መጽሐፉ ሲነበብ መስማት (ወይም ማንበብ) ብቻ በቂ አይደለም - ከልባችን ለመልእክቱ ልንታዘዝ ይገባል። በግላችን ቃሉን ከሕይወታችን ጋር በማገናዘብ፤ ለመልእክቱ እምነት የታከለበትን የ«አሜን» ምላሽ ልንሰጥ ይገባል። (በመጽሐፉ ውስጥ የተጠቀሱትን በርካታ «አሜን» የሚሉትን ቃላት ተመልከት፡- 1:6፤7፤18፤ 3:14፤5:14፤ 7:12፤ 19:4፤ 22:20-21)።

6. ከዘመኑ ጋር የሚዛመድ መጽሐፍ ነው። «ዘመኑ ስለቀረበ፤» ዮሐንስ የጻፈው ነገር «በቶሎ የሚፈጸም» ነበር (1:1)፤ ምክንያቱም «ጊዜው ስለደረሰ» ነው (1:3)። (በተጨማሪም 22:7፤10፤12፤20 ተመልከት)። «ቶሎ» የሚለው ቃል «አሁኑኑ» ወይም «ወዲያውኑ» ማለት ሳይሆን፤ ዳሩ ግን «በፍጥነት» ማለት ነው። እግዚአብሔር ጊዜን የሚለካው እኛ እንደምንለካው አይደለም (2ኛ ጴጥ. 3:1-10)። ማንም ጌታችን መቼ እንደሚመለስ አያውቅም፤ ይሁንና የመጽሐፉን ጥቅልል ማኅተሞች መክፈት ከጀመረ (6: ከቁጥር 1 ጀምሮ) ክስተቶች ያለማቋረጥ በፍጥነት ይፈጸማሉ።

7. ግርማ-ሞገስ ያለው መጽሐፍ ነው። በመጽሐፉ ውስጥ «ዙፋን» የሚለው ቃል አርባ ስድስት ጊዜ ተጠቅሶ ስለሚገኝ ራእይ «የዙፋን» መጽሐፍ ነው። ይህ መጽሐፍ የእግዚአብሔርን ሉዓላዊነት የሚያጎላ ሲሆን፤ ክርስቶስን በክብሩና በአገዛዙ ቀርቦ እናየዋለን።

8. አጽናፍ-አቀፍ መጽሐፍ ነው። ዮሐንስ የተለያዩ ብሔሮችንና ሕዝቦችን እንደ እግዚአብሔር መርሐ-ግብር አካላት ተመልክቷል (10:11፤ 11:9፤ 17:15)። በተጨማሪም የሰማዩን የዙፋን መቀመጫ የተመለከተ ሲሆን፤ ድምፆችን ከአጽናፍ-ዓለም ዳርቻዎች ሰምቷል።

9. የፍጻሜ መጽሐፍ ነው። ራእይ የመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ከመጨረሻው የላቀ ደረጃ የሚደርስበት የፍጻሜ መጽሐፍ ነው። በዘፍጥረት የተጀመረው ሁሉ ከእግዚአብሔር ሉዓላዊ ፈቃድ አኳያ ከፍጻሜ ይደርሳል። እርሱ «አልፋና የሜጋ፥ መጀመሪያና መጨረሻ» ነው (1:8)። እግዚአብሔር የሚጀምረውን ነገር ከፍጻሜ ያደርሰዋል።

ይሁንና የሰማዩን የዙፋን መቀመጫ ከመጎብኘታችን በፊት፥ «በመቅረዞች መካከል የሚመለለሰው ሰው» በየአብያተ ክርስቲያናቶቻችንና በየራሳችን ልብ ውስጥ በግል የሚያስፈልጉንን ነገሮች ሲገልጥ ለማዳመጥ ለአንድ አፍታ ቆም እንበል። «መንፈስ ለአብያተ ክርስቲያናት የሚለውን ጆሮ ያለው ይሰማ!»

ክርስቶስና አብያተ ክርስቲያናት -

ክፍል 1

ራእይ 2

ወደ አዲስ ማኅበረሰብ በመሄድ፥ አዲስ የማምለኪያ ቤተ ክርስቲያን የመምረጥ ኃላፊነት አጋጥሞህ ከሆነ፥ የአንድን ቤተ ክርስቲያን አገልግሎት መመርመርና መገምገም ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆነ ታውቃለህ። ማራኪ ሕንፃዎች በማጣጣር ላይ ያሉ ወይም የሞቱ ማኅበረ ምዕምናንን የሚያስተናግዱትን ያህል፥ በሌላ በኩል ደግሞ ዝቅተኛና ተራ ቤቶች ለጌታ ሥራ የበረቱ ጉባኤተኞችን ሊይዙ ይችላሉ። «ባለጸጋ» እንደሆነች የምናስባት ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር ዓይኖች ፊት ጎስቋላ ልትሆን ስትችል (ራእይ 3:17)፥ «ድሀይቱ» ሀብታም ልትሆን ትችላለች! (2:9)።

የቤተ ክርስቲያን ራስ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ እያንዳንዱን ቤተ ክርስቲያን በትክክል ሊመረምርና እውነተኛ ሁኔታዋን ሊረዳ ይችላል፤ ምክንያቱም እርሱ ውጫዊውን ሳይሆን ውስጣዊውን ገጽታ ስለሚመለከት ነው (2:23)። በትንሹ እስያ ለሚገኙ ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት በተላኩት በእነዚህ ልዩ መልእክቶች፥ ጌታ ለእያንዳንዱ ጉባኤ የነበረበትን ሁኔታ የሚያመለክት የምርመራ ወይም የ«ኤክስ-ሬይ» ውጤት ሰጥቷል። ይሁንና ሁሉም አብያተ ክርስቲያናት እነዚህን መልእክቶች እንዲያነጋቸው ብቻ ሳይሆን እንዲጠቀሙባቸውም ይፈልጋል። (በ2:7፥11፥17፥29፤ 3:6፥13፥22 «አብያተ ክርስቲያናት» የሚለውን የብዙ ቁጥር ተመልከት)።

ይህም ሆኖ ጌታ ለግለሰቦችም እየተናገረ ነበር - እኔና አንተንም በቀጥታ የሚመለከተው ይህ ክፍል ነው። «ጆሮ ያለው ይስማ»። አብያተ ክርስቲያናት የግለሰቦች ጥርቅም ሲሆኑ፥ የማኅበረ ምዕምናኑን መንፈሳዊ ሕይወት የሚወስኑትም እነዚሁ ግለሰቦች ናቸው። በመሆኑም፥ እነዚህን መልእክቶች በምናነብበት ጊዜ፥ ልባችንን በመመርመር ከግል ሕይወታችን ጋር ማዛመድ አለብን።

በመጨረሻም፤ ዮሐንስ እነዚህን አብያተ ክርስቲያናት በአስቸጋሪው ሰደት ጊዜ ለማበረታታት የሚፈልግ እውነተኛ መጋቢ እንደሆነ ልብ ልንል ይገባል። ክርስቶስ በዓለም ላይ ከመፍረዱ በፊት፤ በራሱ ሕዝቦች ላይ መፍረድ አለበት (1ኛ ጴጥ. 4: 17፤ ሕዝ. 9: 6)። የነጻች ቤተ ክርስቲያን የሰይጣንንም ሆነ የሰዎችን ጥቃቶች መፍራት አይኖርባትም። ጄ. ካምቤል ሞርጋን፤ «ስደት የደረሰባት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ጽሕት ስትሆን፤ መልካም መስተንግዶ የሚደረግላት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ግን፤ ግድፈት የሚታይባት መሆኑ በጣም አስገራሚ ነው» በማለት ጽፈዋል።

ኤፌሶን - ግድየለሿ ቤተ ክርስቲያን (ራእይ 2: 1-7)

ሰባቱ መልእክቶች እያንዳንዳቸው የሚጀምሩት በራእይ 1 ውስጥ ከተጠቀሰው የክርስቶስ ራእይ በተወሰደ የኢየሱስ ክርስቶስ የግል መግለጫ ወይም ማዕረግ ነው (ኤፌሶንን በተመለከተ 1: 12፤ 16፤ 20ን ተመልከት)። በኤፌሶን ማኅበረ ምዕመናን ዘንድ እንደ ጳውሎስ፤ ጢሞቴዎስ እና ራሱንም ሐዋርያውን ዮሐንስ የመሳሰሉ «ኮከብ» መሪዎች አገልግለው ነበር - ይሁንና ጌታ «ኮከቦቹን» ደስ ባሰኘው ሥፍራ እያስቀመጠ አገልግሎቱን የሚቆጣጠረው ራሱ እንደሆነ ያስታውሳቸዋል። ሆኖም ግን አንዳንድ ቤተ ክርስቲያናት መጋቢዎችና አስተማሪዎች የእግዚአብሔር ስጦታዎች መሆናቸውንና በማንኛውም ጊዜ ሊወሰዱ የሚችሉ መሆናቸውን በቀላሉ በመኩራራት ይዘነጉታል (ኤፌ. 4: 11)። በተጨማሪም ለሌሎችም አብያተ ክርስቲያናት ቢሆን ጌታን እንጂ መጋቢያቸውን ማምለክ እንደማይገባቸው ማስጠንቀቅ ያስፈልጋል።

መገሳ (2: 2-3፤ 6) - ጌታ በመገሳ ቃላት መጀመሩ እንዴት ቸር እንደሆነ ያሳያል። በመጀመሪያ ደረጃ፤ ይህች ቤተ ክርስቲያን የጌታን ሥራ በመሥራት የምትጣደፍ አገልጋይ ቤተ ክርስቲያን ነበረች። ሳምንታዊ የጊዜ ሰሌዳቸው በተለያዩ ተግባራት የተሞላ ለመሆኑ የሚያጠራጥር አይደለም። «ድካምህን» የሚለው «በድካም እስኪዝሉ ድረስ መሥራት» ማለት ስለሆነ፤ ራስዋን በመሠዋት የምታገለግልም ቤተ ክርስቲያን ነበረች። የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ጌታን ለማገልገል ዋጋ ከፍላለች። «ትዕግሥት» የሚለው ቃል «በመከራ መጽናት» የሚል ትርጉም ስላለው፤ ጽኑ ማኅበረ ምዕመናን ነበራት። ጉዞው ከባድ

በሚሆንበት ጊዜም ሳይቀር፥ ምዕመናኗ መንፈሳዊ ጉዞአቸውን እንደቀጠሉ ነበር።

የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን የጎብኚ አገልጋዮችን እውነተኛነት እስከምትረዳ ብርቱ ጥንቃቄ ታደርግ የነበረ በመሆኑም (2ኛ ዮሐ. 7-11)፥ የተለዩች ቤተ ክርስቲያን ነበረች። ጳውሎስ የሐሰት አስተማሪዎች ከውጭ እንደሚመጡና ከውስጥም እንኳ እንደሚነሡ በመግለጽ የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎችን ያስጠነቀቀ ሲሆን (ዮሐዋ. 20፡28-31)፥ ዮሐንስም «መናፍስትን እንዲለዩ» አስተምሯቸዋል (1ኛ ዮሐ. 4፡1-6)። እንደ እውነቱ ከሆነ፥ ሰይጣን የራሱ የሐሰት አስተማሪዎች ስላሉት፥ ቤተ ክርስቲያን እነዚህን ሰዎች ለመለየትና ለማስወገድ ሁልጊዜም ልትነቃ ይገባል (2ኛ ቆሮ. 11፡1-4፥ 12-15)።

የኤፌሶን ክርስቲያኖች ከሐሰት ትምህርት ብቻ ሳይሆን፥ ከሐሰተኛ ተግባራትም ራሳቸውን ለይተው ነበር (ራእይ 2፡6)። «ኒቆላውያን» የሚለው ቃል «ሕዝብን ማሸነፍ» ማለት ሲሆን፥ እንደ አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች እምነት፥ ይህ በቤተ ክርስቲያን ላይ «ሸክም የሚጭን» እና ሕዝቡም በክርስቶስ ያገኘውን ነፃነት የሚገፍ ኑፋቄ ነበር (3ኛ ዮሐ. 9-11 ተመልከት)። እነዚህ ወገኖች በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በየትኛውም ሥፍራ ያልተጠቀሰውን የ«ካህናት» እና የ«ተራ ምዕምናን» ቡድን በማበጀት ክፍፍል ፈጥረው ነበር። ሆኖም ግን የእግዚአብሔር ሕዝቦች ሁሉም «ነገሥታትና ካህናት» ሲሆኑ (ራእይ 1፡6፤ 1ኛ ጴጥ. 2፡9)፥ በክርስቶስ ደም በኩል ሁላቸውም ወደ አብ የመግባት እኩል እድል አላቸው (ዕብ. 10፡ ከቁጥር 19 ጀምሮ)። ይህንን አደገኛ ኑፋቄ ለጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን የተጻፈውን መልእክት በምናጠናበት ጊዜ ደግሞ እናገኘዋለን።

በአፌሶን የነበሩት አማኞች የሚደርስባቸውን ማናቸውንም ፈተና በትዕግሥት የሚቋቋሙና ባለመታከት ተግተው የሚሠሩ መከራ ተቀባዮች ነበሩ። ይህንንም ሁሉ ያደረጉት ለጌታ ስም ሲሉ ነበር። እነዚህን ማኅበረ ምዕምናን በየትኛውም መልክ ብትገመግማቸው «ወደ ፍጹምነት ተቃርበዋል» ብለህ መደምደምህ የማይቀር ነው። ይህም ሆኖ፥ በመቅረዞቹ መካከል የሚመላለሰው እርሱ የልባቸውን ተመልክቶ ኖሮ ከእኛ የተለየ የምርመራ ውጤት አስተላለፈ።

ነቀፋ (2:4) - ይህች ትጉ፥ የተለየች፥ በመሥዋዕትነት የምታገለግል ቤተ ክርስቲያን «በልብ ሕመም» ትታወክ ነበር። ምዕመናኗ የመጀመሪያውን ፍቅራቸውን ትተው ነበር! «ሥራ፤ ድካም፤ ትዕግሥት» ቢኖራቸውም (ራእይ 2:2)፥ እነዚህ ብቃቶች ለክርስቶስ ካላቸው ፍቅር የመነጨ አልነበሩም። (በ1ኛ ቆሮንቶስ 1:3 ላይ ከተጠቀሰው «የእምነት ሥራ፥ የፍቅር ድካም፥ የተስፋ መጽናት» ጋር አወዳድር።) ለጌታ የምናደርገው ነገር አስፈላጊ የመሆኑን ያህል፥ የምናደርገውን የምናደርግበት ምክንያትም እንዲሁ አስፈላጊ ነው!

«የመጀመሪያ ፍቅር» ማለት ምንድነው? ብዙውን ጊዜ የአዲስ ክርስቲያን መለያ የሆነው የጋለ፥ ግላዊ፥ የማይታቀብ፥ አስደሳችና በግልጽ የሚታይ ለክርስቶስ የመሰጠት ሕይወት ነው። ይህም የባልና ሚስትን «የጫጉላ ቤት ፍቅር» የሚመስል ነው (ኤር. 2:1-2)። የበሰለ የጋብቻ ፍቅር እየጠለቀና እየበለጸገ እንደሚሄድ ቢታወቅም፥ የእነዚያን «የጫጉላ ቤት - ቀናት» ደስታና አድናቆትም ማጣት እንደሌለበት እውነት ነው። ባልና ሚስት እርስ - በርሳቸው እንደዋዛ ሲተያየና ሕይወትም አሰልፎ ተግባር ሲሆን፥ ጋብቻው በአደጋ ላይ ይወድቃል።

እስኪ አስበው:- በእውነተኛ ልብ ኢየሱስ ክርስቶስን ባላፈቅረውም፥ ዳሩ ግን ላገለግል፥ ልሠዋና «ለራሴ ስል» መከራ ልቀበል እችላለሁ። የኤፌሶን አማኞች አምልኮን እስኪዘነጉ ድረስ መለየታቸውን በማጥበቁ ተግባር ላይ ይጣደፉ ነበር። ሥራ ለፍቅር መተኪያ ሊሆን አይችልም - ንጽሕናም መሻትን አይተካም። በመሆኑም ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔርን እንድታስደስት ከተፈለገ፥ ሁለቱንም አሟልታ ልትገኝ ይገባል።

ጳውሎስ ለኤፌሶን ሰዎች የጻፈውን መልእክት በማንበብ፥ ስለፍቅር የሚገልጹ ቢያንስ ሃያ ማጣቀሻዎችን ታገኛለህ። እንዲሁም ጳውሎስ አማኞች «በክርስቶስ ... በሰማያዊ ስፍራ» ከፍ ብለው ለመቀመጣቸው የሰጠውንም አጽንኦት ትመለከታለህ። ይሁንና የኤፌሶኗ ቤተ ክርስቲያን ወደዚህ መመዘኛ ለመድረስ ያልበቃችና በክርስቶስ ካላት ሰማያዊ ሥፍራ አንጻር የማትመላለስ ነበረች (ራእይ 2:5)። ክርስቶስን በታማኝነት ልናገለግል የምንችለው ከልባችን ስንወደው ብቻ ነው። በመሆኑም ለእርሱ የሚኖረን ፍቅር ንጽሕ ሊሆን ይገባል (ኤፌ. 6:24)።

ምክር (2:5-7) - ክርስቶስ የሰጣቸውን ሦስቱን ትእዛዛት እስከተከተልን «የመጀመሪያው ፍቅር» ሊታደስ ይችላል። በመጀመሪያ፣ ያጣነውን ነገር ልናስታውስና ያንኑ የቀረበ ኅብረት ደግሞ ለመጎናጸፍ ፍላጎት ሊኖረን ይገባል። ከዚያም ንስሐ ልንገባ - አእምሮአችንን ልንቀይር - እና ኃጢአታችንን ለጌታ ልንናዘዝ ይገባል (1ኛ ዮሐ. 1:9)። ሦስተኛ፣ ከኃጢአታችንና ከቸልተኝነታችን የተነሣ የፈራረሰውን የመጀመሪያውን ኅብረት ደግሞ ለመጠገን የሚያስችሉትን የመጀመሪያ ተግባራት ልንፈጽም ይገባል። ይህም ማለት ለአንድ ክርስቲያን ጸሎት ማድረስ፣ መጽሐፍ ቅዱስ ማንበብና ማሰላሰል፣ ታዛዥነት የሚታይበትን አገልግሎት መፈጸምና አምልኮን ማካሄድ ማለት ነው።

ደስ ከተሰኘችባቸው መልካም ዕድሎች ባሻገር፣ የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ብርሃንዋን የማጣት አደጋም አንዣብባባት ነበር። አንዲት ቤተ ክርስቲያን በእምነት ትምህርቷ የቱንም ያህል ጤነኛ ብትሆንም፣ ፍቅሯን ያጣች ከሆነ ግን ብዙም ሳይቆይ ብርሃንዋን ታጣለች፤ «አለዚያ እመጣብሃለሁ» (2:5) የሚለው፣ በፍጥነት ሊወርድባቸው የነበረውን ፍርድ እንጂ፣ የጌታን ምጽአት አያመለክትም። ድሮ የከበረችው የኤፌሶን ከተማ ዛሬ ከድንጋይ ቁልል ባሻገር ደምቆ የሚታይ ብርሃን የላትም።

ቁጥር 7 እንደሚያለመክተው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከሚገኙት ምዕመናን ብዙዎቹ እንዳሻቸው የሚያደርጉ ቢሆንም፣ ዳሩ ግን ለጌታ ታማኞች የሆኑ የተወሰኑ ግለሰቦች ሊኖሩ እንደሚችሉ እንመለከታለን። በእነዚህ ሰባት መልእክቶች እንደምንመለከተው «ድል-ነሺዎች» «መንፈሳዊ ምርጦች» ሳይሆኑ፣ በእምነታቸው ድልን የተቀዳጁ እውነተኛ አማኞች ናቸው (1ኛ ዮሐ. 5:4-5)። ኃጢአተኛው ሰው ወደ ሕይወት ዛፍ እንዳይደርስ ማዕቀብ የተጣለበት ሲሆን (ዘፍጥ. 3:22-24)፣ ዳሩ ግን በክርስቶስ ዘላለማዊና የተትረፈረፈ ሕይወት አለን (ዮሐ. 3:16፤ 10:10)። አሁንም በዚህ በረከት ደስ የምንሰኝ ሲሆን፣ በዘላለማዊው መንግሥት በበለጠ እንረከብታለን (ራእይ 22:1-5)።

የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ለክርስቶስ የነበራቸውን ፍቅር ችላ ያሉ ግድየለሽ አማኞች የሚገኙባት «ግድየለሽ ቤተ ክርስቲያን» ነበረች። እኛስ በዚሁ ዓይነት የቸልተኝነት ኃጢአት በድለን ይሆን?

ሰምርኔስ - የተሸለመችው ቤተ ክርስቲያን (ራእይ 2:8-11)

«ሰምርኔስ» የሚለው ቃል «መራራ» ማለት ሲሆን፤ «ማራ» ከሚለው ቃል ጋር ዝምድና አለው። ከተማይቱ ዛሬ «እዝሚር» በሚል ስያሜ ትታወቃለች። በሰምርኔስ የነበሩ ማኅበራዊ-ምዕምናን ስለእምነታቸው ስደት ደርሶባቸው ነበር፤ ይህም ጌታ መልእክቱን በሚጀምርበት ጊዜ በሞቱና በትንሣኤው ላይ ያተኮረበትን ምክንያት ይገልጻል። የእግዚአብሔር ሰዎች በምንም ዓይነት ልምምድ ውስጥ ቢሆኑ፤ ጌታቸው ከጎናቸው ይቆማል።

ሙገሳ (2:9) - በሰምርኔስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን ቀላል ጊዜ አልነበራትም! ምዕመናን ምናልባትም ከሌሎች ጋር ተስማምተው፤ «ቄሳር ጌታ ነው!» ለማለት ባለመፍቀዳቸው ስደት ይደርስባቸው ነበር። ሰምርኔስ የሮም ንጉሣዊ ኑፋቄ ዓይነተኛ ማዕከል ስትሆን፤ የቄሳርን ጌትነት የማይቀበል ማንም ቢሆን ከሙያ ማኅበራት ይባረር ነበር። ይህም ሥራ አጥነትንና ጉስቁልናን ያስከትል ነበር። በዚህ ሥፍራ ለ«ድህነት» የተሰጠው ቃል «አሳፋሪ ጉስቁልና፤ ምንም ነገር ማጣት» ማለት ነው።

በርካታ አባላት የሚገኙበት የአይሁድ ማኅበረሰብ በሰምርኔስ በጥሩ ሁኔታ ይኖር ነበር። በእርግጥ አይሁዶች ሃይማኖታቸው በሮም ተቀባይነት ስላገኘ፤ ከንጉሣዊ ኑፋቄ ጋር መወዳጀት አያስፈልጋቸውም ነበር፤ ይህም ሆኖ አለጥርጥር ከክርስትና እምነት ጋር አይተባበሩም ነበር። በመሆኑም በሰምርኔስ የነበሩ ክርስቲያኖች ከሁለቱም ወገን ማለትም ከአይሁዶችና ከአሕዛቦች የሰም ማጥፋት ዘመቻና የተለያዩ በደል ይደርስባቸው ነበር።

ይህም ሆኖ ሀብታሞች ነበሩ! ከቶውንም ለማይለወጡ ለዘላለማዊ እሴቶች ይኖሩ ነበር - ምንም ኃይል የማይገፋቸው ብልጽግናዎች! «ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለጠጎች እናደርጋለን» (2ኛ ቆሮ. 6:10፤ 8:9)። እንዲያውም፤ ለክርስቶስ መከራ መቀበላቸው ብልጽግናቸውን ከማሳደግ በቀር ያደረሰው ጉዳት አልነበረም።

ትግላችን ሰዎችን የዓላማው መፈጸሚያ አድርጎ ከሚጠቀም ከጠላታችን ሰይጣን ጋር እንጂ፤ ከደምና ከሥጋ ጋር አይደለም። የአይሁድ ምክራብ በእርግጥም የሰይጣን ምክራብ ነበር። እውነተኛው አይሁዳዊ በሥጋዊ ሁኔታ ወይም በዘር ሐረግ ቆጠራ አይሁዳዊ የሆነው ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ከመንፈሳዊ መለኪያ አንጻር አይሁዳዊ የሆነው ነው።

(ሮሜ 2:17-29)። ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን የማይቀበል ማንኛውም ሃይማኖታዊ ቡድን - አይሁዳዊም ይሁን አሕዛብ - የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንደሚጻረር የተረጋገጠ እውነት ነው።

ምክር (2:10-11) - በሰምርኔስ ለነበሩት ማኅበራዊ ምዕምናን ምንም ዓይነት የወቀሳ ቃላት አልተሰነዘሩም። የሰዎችን ሙገሳ ላያገኙ ቢችሉም፤ የእግዚአብሔርን ምስጋና ተቀብለዋል። ይህም ሆኖ፤ እያደገ በሚሄድ መከራ ውስጥ ስለነበሩ፤ ጌታ ጠንካራ የምክር ቃል ሰጥቷቸዋል - «አትፍራ!» የሚል።

ጌታ የዲያብሎስን ዕቅዶች እንደሚያውቅና ሁኔታውንም ሙሉ ለሙሉ በመቆጣጠር ላይ እንዳለ አረጋገጠላቸው። ከአማኞቹ አንዳንዶቹ ይታሰሩና ሮምን እንደካዱ ሰዎች በመቆጠር በጥብቅ ይመረመሩ ነበር። ይሁንና በመጽሐፍ ቅዱስ፤ «አሥር ቀን»፤ «አጭር የጊዜ ገደብ»ን ስለሚያመለክት - (ዘፍ. 24:55፤ የሐዋ. 25:6)፤ የመከራ ጊዜያቸው አይረዝምም ነበር። አስፈላጊው ነገር ታማኝነት ነበር - መንግሥት የፈለገውን ዓይነት ዛቻ ቢሰነዘርም፤ ለክርስቶስ እውነተኛ ሆኖ መቆምን!

«የሕይወት አክሊል» በዓመታዊ የአትሌቲክስ ውድድር ላይ ለአሸናፊው የሚሰጥ ሽልማት ነው። ሰምርኔስ በውድድሮች ውስጥ ቁልፍ የተሳትፎ ሚና ስለነበራት፤ ይህ የተስፋ ቃል በተለይ በዚያ ለነበሩት አማኞች ትርጉም የሚሰጥ ነበር። ጌታ በያዕቆብ የተሰጠውን የተስፋ ቃል በማጽናት (ያዕ. 1:12)፤ ምንም የሚፈሩት ነገር እንደሌለ ለሕዝቡ አረጋግጦላቸዋል። እርሱን ስለተማመኑት ድል ነሺዎች ነበሩ - የእምነት ውድድር አሸናፊዎች (ዕብ. 12:1-3)። እንዲሁም፤ ድል-ነሺዎች እንደመሆናቸው የሚፈሩት ነገር አልነበረም። በሰማዕትነት ቢያልፉ እንኳ፤ ሽልማቶችንም ተጎናጽፈው ወደ ክብር ስፍራ ይገባሉ። የእሳት ባሕር ለሆነው ለሁለተኛው ሞት አስፈሪ ፍርድ አይዳረጉም (ራእይ 20:14፤ 21:8)።

የተሰጠ ክርስቲያን ሆኖ፤ በተለይም በአንዳንድ ሥፍራዎች መገኘት ከሌሎችም የበለጠ ዋጋ ያስከፍላል። የመጨረሻው ዘመን ውጥረቶች ሲጨምሩ፤ ስደቱም በዚያ ልክ ስለሚጨምር፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሊዘጋጅ ይገባዋል (1ኛ ጴጥ. 4 ከቁጥር 12 ጀምሮ)። ዓለም «ድሀ ክርስቲያኖች»ልትለን ብትችልም፤ ዳሩ ግን በእግዚአብሔር ዓይኖች ፊት ባለጸጋዎች ነን!

ጴርጋሞን - ከዓለም ጋር የምትስማማ ቤተ ክርስቲያን (ራእይ 2:12-17)

«በትንሹ እስያ ታላቋ ከተማ» የተባለችው ጴርጋሞን ለቄሳር መታሰቢያነት የተሠራው የመጀመሪያው ቤተ መቅደስ የሚገኝበት ስትሆን፤ ንጉሣዊ ኑፋቄ በማስፋፋቱ በኩል የአክራሪነት ሚና ትጫወት ነበር። በቁጥር 13 ላይ «የሰይጣን ዙፋን» የተባለው ይኸው ሳይሆን አይቀርም። በተጨማሪም ከተማዬቱ የፈውስ አምላክ እንደሆነ ለሚታመነው «ኤስኩላፕቶስ» ለተባለ ጣዖት የተሰጠ ቤተ መቅደስ ነበራት። የዚህም ጣዖት መለያ፤ በበትር ላይ የተጠመጠመ እባብ ነበር። (ዛሬም ቢሆን በሕክምና ምልክት ሆኖ የምንገለገልበት ነው።) በእርግጥ ሰይጣንም እንደዚሁ በእባብ ተምሳሌትነት ተገልጿል (2ኛ ቆሮ. 11:3፤ ራእይ 12:9፤ 20:2)።

መገላ (2:13)- በሰሞርኔስ እንደሚገኙ ወንድሞቻቸውና እህቶቻቸው፤ በጴርጋሞን የነበሩ አማኞችም የስደት መከራ የደረሰባቸው ሲሆን፤ ከመካከላቸውም አንዱ ለእምነቱ ሲል ሞቶ ነበር። ከጠበቀ መከራ ባሻገር፤ ይህች ቤተ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር እውነተኛ ሆና ቆይታለች። ምዕመናኗ ዕጣን ወደ መሠዊያው በመወርወር፤ «ቄሳር ጌታ ነው!» ለማለት አልፈለጉም ነበር። እንደዚሁም ሰይፍ የሮም ባለሥልጣን ምልክት ስለነበር፤ ጌታ «በሁለት ወገን የተሳለ ስለታም ሰይፍ ያለው» (ቁ. 12) በማለት ስለራሱ የሰጠው መግለጫ ያለጥርጥር አማኞቹን አበረታቷቸው ነበር። ቤተ ክርስቲያን ከሮም ሰይፍ ይልቅ የክርስቶስን ሰይፍ መፍራቷ የበለጠ አስፈላጊ ነበር (ቁ. 16)።

ወቀሳ (2:14-15) - ስደትን ተቋቁመው ከመጽናታቸው ባሻገር፤ በጴርጋሞን የነበሩ አማኞች በጌታ ፊት ያለነቀፋ አልነበሩም። ሰይጣን እንደሚያገላ አንበሳ በመምጣት ሊያጠፋቸው ባይችልም (1ኛ ጴጥ. 5:8)፤ ዳሩ ግን እንደ ተንኮለኛ እባብ ተጽእኖውን ከማስፋፋት አልቦዘነም ነበር። ከዓለም ጋር የሚወዳጁ ሰዎች ወደ ቤተ ክርስቲያን ተጠረጉ ስርገው ገብተው ነበርና፤ ኢየሱስ ክርስቶስ አስተምህሮዎቻቸውንና ልምምዶቻቸውን ጠላው።

እነዚህ ሰርጉ-ገቦች «ኒቆላውያን» ተብለው የሚጠሩ ሲሆን፤ ቀደም ብለን በኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ጥናታችን አግኝተናቸዋል (2:6)። የስሙ ትርጉም «ሕዝብን መግዛት» ማለት ሲሆን፤ ትምህርታቸውም «የበለፃም

ትምህርት» ይባላል (2:14)። በለዓም የሚለውም የዕብራይስጥ ስያሜ ምናልባት ከኒቆላውያን ጋር ተመሳሳይ ነው። ትርጉሙም «የሕዝብ ጌታ» የሚል ነው። የሚያሳዝነው፤ ይህን ዓይነት ትምህርት የሚከተሉ ክርስቲያን ነን ባዮች ሸክሙን በሕዝቡ ላይ «በመጫን» ወደ ጥፋት መርተዋቸው ነበር።

የበለዓምን ታሪክ መረዳት ስለዚህ እየከፋና እየተስፋፋ የሚሄድ ቡድን በበለጠ በትክክል ለመተርጎም ያስችለናል (ዘኁል. 22-25)። በለዓም የእስራኤልን ሕዝብ እንዲረግም ከቀጠረው ባላቅ ገንዘብ ለመቀበል ሲል ስጦታዎቹን ለገንዘብ የሸጠ፤ የለወጠ፤ ነቢይ ነበር። ሆኖም እግዚአብሔር ሕዝቡን እንዳይረግም ከለከለው፤ እንዲያውም እርግማኑን ወደ በረከት ለወጠው! ይህም ሆኖ ባላቅ ለበለዓም ለከፈለው ገንዘብ በቂ ብድራት አግኝቷል። እንዴት? የበለዓምን ምክር በመከተልና ከእስራኤላውያን ጋር በመወዳጀት፤ አይሁዶች በአረማዊ መሠዊያ ዙሪያ አምልኮት እንዲፈጽሙ በማድረግ። «ልታጠቃቸው ካልቻልህ፤ ከእነርሱ ጋር ግንባር ፍጠር» እንደሚለው የእንግሊዝኛ አባባል መሆኑ ነው።

አይሁዶች በወጥመዱ ውስጥ ወደቁና ብዙዎቹ ለባላቅ «ጥሩ ወዳጆች» ሆኑት። ለጣዖት ከተሠዋው ሥጋ ከመብላታቸውም በላይ፤ እንደ አረማዊ የሃይማኖት ሥርዓቶች የወሲብ ተግባርም ፈጸሙ። እግዚአብሔርን ከማያምኑ ሰዎች ጋር ለመስማማት ባደረጉት ያለመታዘዝ ተግባር ሃያ አራት ሺህ ሰዎች ሞቱ (ዘኁል. 25:1-9)።

ይህ የጥንታዊ ታሪክ ክፍል ከጴርጋምን አማኞች ሕይወት ጋር የተዛመደው እንዴት ነበር? የተዛመደበት ምክንያቱ ከዚያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ አንዱ ቡድን፤ «ከሮም ጋር መወዳጀቱ ምንም ስሕተት አይደለም። አንዲት እፍኝ ዕጣን ወደ መሠውያው በመጨመር፤ ለቂሳር ያለንን ታማኝነት ብናረጋግጥ ምን ይጎዳናል?» ይል ነበር። አንቲጳስ ከሮም ጋር ለመወገን ባለመፈለጉ በመስዋዕትነት ሲያልፍ፤ ሌሎች ግን «ቀላሉን መንገድ» በመምረጥ ከሮም ጋር ተባበሩ።

«ለጣዖት የታረደው» የሚለው ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 8 እና 10 ከጠቀሰው አሳብ ጋር አንድ ዓይነት አይመስልም። በዚህ ሥፍራ ወቀሳው እንደ ጳውሎስ ዕድል የሚሰጥ ሳይሆን ምንም የከፈተው በር አልነበረም። ጌታ በጴርጋምን የነበሩትን ክርስቲያኖች የወቀሰው «ቂሳር ጌታ ነው!» በማለት ስለፈጸሙት የ«መንፈሳዊ አመንዝራት» ኃጢአት ነው። እርግጥ

ይህ ከሮም ጋር የመወዳጀቱ ተግባር በሙያ ማህበራት ውስጥ ተቀባይነት ከማስገኘቱም፤ ከሮም የሰደት አበሳም ቢያሳርፋቸውም፤ ዳሩ ግን ምስክርነታቸውንና አክሊላቸውን አሳጥቷቸዋል።

ዛሬም አማኞች መንፈሳዊነት ከጎደለው ዓለም ጋር በመስማማት፤ የግል ጥቅም ለማግኘት በተግባር ይፈተናሉ። «ጴርጋሞን» የሚለው ስም «ያገባ» ማለት ሲሆን፤ እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን «የክርስቶስ እጮኛ» እንደሆነችና በንጽሕናም ልትኖር እንደሚገባ ያስታውሰናል (2ኛ ቆሮ. 11:1-4)። በራእይ ውስጥ ወደ በኋላ እንደምንመለከተው፤ የአሁኑ የዓለም ዘይቤ እንደረከሰች ጋለሞታ ተደርጎ የተገለጸ ሲሆን፤ ቤተ ክርስቲያን እንደንጽሕት ሙሽራ ሆና ቀርባለች። ከመከራ ለማምለጥ ወይም አንድን ነገር ለማግኘት ብቻ ከዓለም ጋር የሚስማማ ጉባኤ ወይም ክርስቲያን ግለሰብ «መንፈሳዊ አመንዝራነትን» በመፈጸም ለጌታ ታማኝ አለመሆኑን ያሳያል።

ምክር (2:16-17) - ምንም እንኳ እንቲጳስ በሮም ሰይፍ የተሰየፈ ቢሆንም፤ ዳሩ ግን በጴርጋሞን የነበረችው ቤተ ክርስቲያን ንስሐ ካልገባች የክርስቶስ ሰይፍ - ቃሉ (ዕብ. 4:12) ይጠብቃት ነበር። ይህም የሚያመለክተው የጌታን ምጽአት ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ቃል በምትተላለፍበት ጊዜ የሚመጣባትን ወቅታዊ ፍርድ ነው። ጌታ ራሱን እንደ «ስለታም ሰይፍ» አድርጎ ስላቀረበ (ራእይ 2:12)፤ ቤተ ክርስቲያን የዚህን ነገር አደገኛነት መገንዘብ አይከብዳትም ነበር።

እንደ ቀደሙት አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ፤ ለጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን በተላለፈው ማሳሰቢያ መዝጊያ ላይ የቀረበው ልመና ግለሰብን የሚመለከት ነው - «ጀሮ ያለው ... ድል የሚነሣ» (ቁ. 17)። እግዚአብሔር እስራኤላውያን በምድረ በዳ ውስጥ በሚጓዙበት ጊዜ መና በማውረድ የመገባቸው ሲሆን፤ አንድ ማድጋ መና በቃል ኪዳኑ ታቦት ውስጥ ተቀምጦ ነበር (ዘጸ. 16:32-36፤ ዕብ. 9:4)። «ለጣዎት የተሠዋውን» በመመገብ ፈንታ (ራእይ 2:14)፤ የጴርጋሞን አማኞች በቃሉ አማካኝነት በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኘውን የሕይወትን እንጀራ መረጡ (ዮሐ. 6 ከቁጥር 32 ጀምሮ፤ ማቴ. 4:4)። በጴርጋሞን ሥልጣን ከነበረው የሰይጣን ዙፋን በተቃራኒ (ራእይ 2:13)፤ የቃል

ኪዳን ታቦት የእግዚአብሔር ዙፋን ነበር [2ኛ ሳሙ. 6:2፤ ኢሳ. 37:16፤ መዝ. (80):1]።

በዚያን ዘመን፥ በችሎት ፊት የቀረበው ሰው በነፃ መለቀቁን ለማሳወቅ ዳኛው ነጭ ድንጋይ በዕቃ ውስጥ ይጨምር ነበር። እንዲሁም ደግሞ ነጭ ድንጋይ ወደ ግብዣ ቤት ለመግባት እንደ «ቲኬት» ሆኖ ያገለግል ነበር። በመንፈሳዊ ሁኔታ ሁለቱም ከአማኙ ሕይወት ጋር ይዛመዳሉ። በክርስቶስ በማመን ጻድቅ መሆኑ የታወጀለት ሲሆን፥ ዛሬ ከክርስቶስ ጋር ይበላል (3:20) - በክብርም አብሮት ይመገባል (19:6-9)።

ትያጥሮን - ብልሹ ቤተ ክርስቲያን (2:18-29)

ከመልእክቶቹ ሁሉ እጅግ ረዥሙ መልእክት የተላከው ከሁሉም አነስተኛ በሆነች ከተማ ለነበረችው ለዚህች ቤተ ክርስቲያን ነበር። ትያጥሮን የወታደር ጦር ሠፈር የሚገኝባት ከተማ ከመሆኗም፥ በርካታ የሙያ ማኅበራት የሚገኙባት የንግድ ማዕከልም ነበረች። ሁልጊዜም ለማለት ይቻላል፥ የሙያ ማኅበራት በሚገኙበት ጊዜ ሁሉ፥ የቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን ሁለቱ አስከፊ ጠላቶች - ማለትም የጣዖት አምልኮና የወሲብ ኃጢአት አብረው ይገኙ ነበር።

ከተማይቱ «አፖሎ» በተባለው የ«ፀሐይ አምላክ» ልዩ መቅደስ ትታበይ ነበርና፥ ጌታም ራሱን «የእግዚአብሔር ልጅ» በማለት ያስተዋወቀው በዚህ ምክንያት ነው (ይህ ማዕረግ በራእይ መጽሐፍ ውስጥ ያገለገለው በዚህ ሥፍራ ብቻ ነው)። ዮሐንስ ለዚህ ማኅበረ-ምዕምናን የጠነከረ ማስጠንቀቂያና ፍርድ ያለበትን መልእክት ማስተላለፍ ነበረበት። ይህም የጌታን ዓይኖችና እግሮች ገለጸን ያመለክታል።

ሙገሳ (2:19) - የትያጥሮን አማኞች አገልግሎት ይበዛባቸው ነበር። ለሌሎች ሲሉ ራሳቸውን ሠውተው ያገለግሉ ነበር። በተጨማሪም ሥራቸው እያደገ ከመሄዱም፥ በግልጽ ይታይ እንደነበረው በፍቅር፥ በእምነትና በትዕግሥት በመረጋገጡ፥ ቤተ ክርስቲያኒቱ «ሃይማኖታዊ ተግባር» ብቻ እንደምታከናወን ተቆጥራ አልተወቀሰችም።

ወቀሳ (2:20-23) - ዳሩ ግን ጌታ በትያጥሮን ጉባኤ ውስጥ ሌሎች የሚጋለጡና የሚኮኑ ተግባራት ማግኘቱ አሳዛኝ ነው። የቱን ያህል የፍቅርና የመሥዋዕትነት ተግባር ቢፈጸምም፥ ለክፋት መሸፋፈኛ ወይንም

መካካሻ ሆኖ መቅረብ አይችልም። ቤተ ክርስቲያኒቱም በሕዝቡ ላይ ተጽዕኖ በማድረግ ከዓለም ጋር እንዲስማሙ ታደርግ ዘንድ የውሸተኛ ነቢያትን አገልግሎት ተቀብላ ነበር። መቼም «ኤልሳቤል» እንደሚለው የጎደፈ ስም ዓይነት ወላጅ ለልጁ ስለማያወጣ፤ ይህች ሴት በእርግጥ በዚህ ስም የምትጠራ አይመስልም። ስለዚህ ይህ ስም ተምሳሌታዊ ነው - ኤልሳቤል እስራኤላውያን በሃይማኖታዊ ሥርዓቶቻቸው ላይ የበአልን አምልኮ እንዲጨምሩ ያደረገች ጣዖት አምላኪ የንጉሥ ሚስት ነበረች (1ኛ ነገሥት 16-19)። ማራኪው የኤልሳቤል ትምህርት ጌታ በጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን ከኮነነው «የበለዓም ትምህርት» ጋር ተመሳሳይ ነበር (ራእይ 2:14)። ክርስቲያኖች ሥራቸውን ወይም ሕይወታቸውን ላለማጣት፤ እንዴት ከሮም ሃይማኖትና የሙያ ማህበራት ልምዶች ጋር ተስማምተው መኖር እንደሚችሉ ታስተምር ነበር።

በኤፌሶንና በትያፕሮን የነበሩትን አብያተ ክርስቲያናት ማነጻጸሩ መልካም ነው። የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን በፍቅሯ ቀዝቅዛ ሳለ፤ በሐሰተኛ አስተማሪዎች ላይ ለመፍረድ ታማኝ ነበረች፤ ዳሩ ግን በትያፕሮን ጉባኤ ውስጥ የሚገኙ ሰዎች በፍቅራቸው የበረቱ ቢሆንም፤ ሆኖም፤ ሐሰተኛ ትምህርትን በቸልታ ያልፉና ይታገሡ ነበር። ከቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሁለቱንም አክራሪ አቋሞች ማስወገዱ ተገቢ ነው። መጽሐፍ ቅዱሳዊው ሚዛን «እውነትን በፍቅር መናገር» ሲሆን (ኤፌ. 4:15)፤ እውነተኛ ትምህርትን አለመውደድና ከዓለም ጋር መስማማትን መምረጥ ግን፤ ሁለቱም በእግዚአብሔር ፊት አስጸያፊዎች ናቸው።

የትያፕሮን ቤተ ክርስቲያን ክፉን መታገሥ ብቻ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ትዕቢተኛና ንስሐ ለመግባት የማትፈልግ ነበረች። ጌታ ለሐሰተኛይቱ ነቢይት ንስሐ የምትገባበትን ጊዜ ቢሰጣትም፤ ፈቃደኛ አልሆነችም። አሁን ለተከታዮችዋ ንስሐ የሚገቡበትን ዕድል እየሰጣቸው ነበር። እሳትማ ዓይኖቹ ልባቸውንና ኩላሊታቸውን መርምሮ ነበርና፤ ከተናገረው ምንም ዓይነት ስሕተት ሊገኝበት አይችልም ነበር።

እንዲያውም ጌታ፤ «አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ» ክፉን እንዳይታገሡ ይህንኑ ጉባኤ ምሳሌ እንደሚያደርግ ዝቷል። በኤልሳቤልና በልጆችዋ (በተከታዮችዋ) ላይ የመከራና የሞት ፍርድ ይሰጥ ነበር። በመጽሐፍ ቅዱስ፤ ጣዖትን ማምለክና ከዓለም ጋር መስማማት ለጋብቻ ቃል ኪዳን እንደ አለመታመንና ዝሙትን እንደመፈጸም ያህል የሚቆጠር

ነው (ኤር. 3 ከቁጥር 6 ጀምሮ፤ ሆሴዕ 9፡ ከቁጥር 1 ጀምሮ)። የኤልሳቤል የኃጢአት አልጋ የመቅሠፍት አልጋ መሆኑ የማይቀር ነበር! «በሞት እገድላቸዋለሁ» የሚለው «በመቅሰፍት እገድላቸዋለሁ» ማለት ነው። እግዚአብሔር በሐሰተኛዋ ነቢይትና በተከታዮችዋ ላይ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ፍርድን ይገልጽ ነበር።

ምክር (2፡24-29) - በጉባኤው ውስጥ ለጌታ ያልታመነው ሁሉም አማኝ ስላልነበር፤ ለእነዚህ ለታማኞቹ ጌታ የተለየ ቃል ነበረው። እነዚህ ታማኞቹ፤ ክርስቶስ «የሰይጣን ጥልቅ ነገር» ከሚለው ከኤልሳቤልና ከተከታዮችዋ ሐሰተኛ ትምህርትና ከዓለም ጋር የመስማማት ልምምድ ራሳቸውን ለይተው ነበር። (የጥልቅ ነገር ተነጻጻሪን ከ1ኛ ቆሮ. 2፡10 ተመልከት)። ጌታ የሚጠይቀው የተለየ ነገር አልነበረውም፤ ክፉውን በመቃወም ተግባራቸው ብቻ እንዲጸኑ ይፈልግ ነበር። «እስከመጣ ድረስ» የሚለው ክርስቶስ ለሕዝቡ የሚመለስበትን ጊዜ የሚያመለክት ሲሆን፤ በዚያን ጊዜም ለታማኝነታቸው ይሸልማቸዋል (3፡3፤ 16፡15፤ 22፡7፤ 17፡20 ተመልከት)። በራእይ ውስጥ ጌታ ለቤተ ክርስቲያኑ ስለ መምጣቱ ማለትም ስለ ንጥቀት ሲጠቅስ ይህ የመጀመሪያ ጊዜው ነው (1ኛ ተሰ. 4፡13-18 ተመልከት)። በአንጻሩ፤ በራእይ 1፡7 ላይ የተጠቀሰው፤ ክርስቶስ ጠላቶቹን ለማሸነፍና መንግሥቱን ለመመሥረት ወደ ምድር በፍርድ መመለሱን ያመለክታል (ራእይ 19፡ ከቁጥር 11 ጀምሮ)።

በትያፕሮን የነበሩ አማኞች በአሕዛብ ላይ ሥልጣን እንደሚሰጣቸው የተስፋ ቃል ተገብቶላቸዋል፤ ይህም ምናልባት የእግዚአብሔር ሕዝቦች ከክርስቶስ ጋር የመኖራቸውንና የመግዛታቸውን እውነት የሚያመለክት ይሆናል (20፡4 ተመልከት)። ጌታ መንግሥቱን በዓለም ላይ በሚመሠርትበት ጊዜ፤ ፍጹም ፍትሕ የሰፈነበት የጽድቅ መንግሥት ይሆናል። በብረት በትር ይገዛቸዋል! (መዝ. 2፡8-9)። በመሆኑም ዓመፀኞች እንደሸክላ ዕቃ በቀላሉ ይሰበራሉ!

ኢየሱስ ክርስቶስ «የሚያበራ የንጋት ኮከብ» ነው (ራእይ 22፡16)። በቁጥር 28 ላይ የሚገኘው የተስፋ ቃል እንደሚያመለክተው፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች እጅግ በቀረበ ሁኔታ ከክርስቶስ ጋር አንድነት ይፈጥሩና እርሱም «የእነርሱ ወገን» ይሆናል። ይህም ሆኖ፤ በዚሁ አጋጣሚ፤ ለራሱ መንግሥት ለፈለገውና አንድ ጊዜ ወድቆ ከሰገደለት

የዓለምን መንግሥታት ለክርስቶስ እንደሚሰጥ ስለተናገረው ሰይጣን፥ በእጅ አዙር መንገድ የተጠቀሰ ነገር ሳይኖር አይቀርም (ማቴ. 4፡8-11)። በኢሳይያስ 14፡12 ሰይጣን ማለትም «ሉሲፈር» በዕብራይስጥ ትርጉሙ «የንጋት ልጅ፥ አጥቢያ ኮከብ» ተብሎ ተገልጿል። በትያፕሮን ከዓለም ጋር የሚስማሙ ሰዎች ወደ ጽልመትና ሞት የሚጠራውን «የሰይጣንን ጥልቅ ነገር» ይከተሉ ነበር። በሌላ በኩል ደግሞ፥ የእግዚአብሔር አሸናፊዎች በንጋት ኮከብ ብርሃን ይመላለሳሉ።

ለአብያተ ክርስቲያናት የተላለፉትን እነዚህን አራት መልእክቶች በምታጤንበት ጊዜ፥ ዛሬም በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ የሚያንዣብቡትን አደጋዎች ልትመለከት ትችላላህ። እንደ ኤፌሶን ቀናዒና ንጹሕ ትምህርት ያለን ልንሆንና ዳሩ ግን ለክርስቶስ የነበረንን መሰጠት ልናጣ እንችላለን። ወይም፥ እንደ ትያፕሮን ፍቅራችን እያደገ የሚሄድ ሆኖ፥ ዳሩ ግን የቤተ ክርስቲያንን ንጽሕና ለማስጠብቅ አስፈላጊ የሆነውን የመለየት ተግባር እናጣ ይሆናል (ፊልጵ. 1፡9-11 ተመልከት)። ደግሞም እንደ ጲርጋምንና ትያፕሮን ክፉውን አብዝተን በመታገሥ፥ ጌታን ልናሳዝንና ፍርዱን ልንጋብዝ እንችላለን።

ምናልባት ሰምርኔስን ከአራቱ የበለጠች መንፈሳዊት ቤተ ክርስቲያን አድርገን እንመርጥ ይሆን? ላይሆን ይችላል! ጌታ ግን መርጧታል! ልብን የመመርመር ብቃት ያለው ጌታ ብቻ ስለሆነ (1ኛ ቆሮ. 4፡5)፥ እኛም በተሳሳቱ መመዘኛዎች በመመራት፥ በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ላለመፍረድ መጠንቀቅ አለብን።

ጌታ (ከሰምርኔስ በቀር) ለእነዚህ አብያተ ክርስቲያናት የሰጠው ምክር፥ «ንስሐ ግባ! አእምሮህን አስተካክል ወይም አስተሳሰብህን ቀይር!» የሚል ነበር። ንስሐ መግባት የሚኖርባቸው ከደገነንት ርቀው የጠፉ ኃጢአተኞች ብቻ ሳይሆኑ፥ የማይታዘዙ አማኞችም ጭምር ናቸው። ንስሐ ካልገባንና ከሕይወታችንና ከጉባኤያችን ኃጢአትን ካላስወገድን፥ ጌታ ሊፈርድብንና መቅረዛችንን ሊወስደው ይችላል (ራእይ 2፡5)። አንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ቀስ በቀስ እምነቷን ስትተውና ለክርስቶስ የነበራትን ምስክርነት ስታጣ ማየት ምንኛ ያሳዝናል!

«መንፈስ ለአብያተ ክርስቲያናት የሚለውን ጆሮ ያለው ይስማ!»

ክርስቶስና አብያተ ክርስቲያናት -

ክፍል 2

ራእይ 3

እነዚህ ከክርስቶስ የተላለፉ መልእክቶች እንደ መጀመሪያው ምዕተ-ዓመት ትውልድ ሁሉ፤ የእኛንም ዘመን ስለሚመለከቱ፤ መንፈስ ቅዱስ ቀደም ሲል ለአብያተ ክርስቲያናት የተናገረውን፤ እኛም በዛሬው ጊዜ በመስማት ላይ እንገኛለን። አብያተ ክርስቲያናት ሰዎች ስለሆኑና የሰዎችም ባሕርይ ስላልተለወጠ፤ ጥናታችንን በምናካሂድበት ጊዜ፤ እነዚህን ደብዳቤዎች እንደ ጥንታዊ ቅርሶች ልንመለከታቸው አይገባም። በአንጻሩ፤ እነዚህ መልእክቶች ራሳችንን የምንመለከትባቸው መስተዋቶች ናቸው።

ሰርዴስ - ደካማይቱ ቤተ ክርስቲያን (ራእይ 3: 1-6)

የሊድያ ርእስ ከተማ የነበረችው ጥንታዊት ሰርዴስ በጣም የታወቀች ከተማ ነበረች። ከኤፌሶን በስተምሥራቅ ሰማንያ ኪሎ ሜትር ርቀት ላይ ከመገኘቷም፤ የአምስት ዐበይት ጎዳናዎች መገናኛ በመሆኗ ታላቅ የንግድ ማዕከል ለመሆን በቅታ ነበር። እንደዚሁም በቀላሉ ከሞላ ጎደል ከማይበገር ኮረብታ ላይ በመመሥረቷ ወታደራዊ ማዕከልም ነበረች። የሰርዴስ ከተማ ተራራ ከዐበይት መንገዶች 1500 ጫማዎች ያህል ከፍ ብሎ ስለሚገኝ፤ ለመዝለቅ የሚያዳግት የተፈጥሮ ምሽግ ነበር። በከተማይቱ ውስጥ ዋነኛው ሃይማኖት በሞትና ዳግም ልደት አሳብ ላይ የተመሠረተ የ«አርጤምስ አምልኮ» ሲሆን፤ ይህም ከ«ተፈጥሮ ኑፋቂዎች» አንዱ ነው።

በተጨማሪም ከተማይቱ በሱፍ ልብስ አምራችነቷ የምትታወቅ ስትሆን፤ ይህም ክርስቶስ በዚያ ለነበረችው ቤተ ክርስቲያን ባስተላለፈው መልእክት ውስጥ ተንጸባርቋል። ሆኖም በዚያን ዘመን ከተማይቱ በቀድሞ ዝናዋ ብቻ በመሞካሸት የምትኖር ከመሆኗም፤ ቤተ ክርስቲያኒቱም እንደከተማይቱ አስመላይ መሆኗ አሳዛኝ ነገር ነው - በስም ብቻ ሕያው ነበረች።

ለሰርዴስ የተላለፈው መልእክት በቀደመው ክብራቸው ለሚኖሩ «ታላላቅ አብያተ ክርስቲያናት» ሁሉ ማስጠንቀቂያ ነው። ዶክተር ቫንስ ሐክኔር ብዙውን ጊዜ መንፈሳዊ አገልግሎቶች በአራት ደረጃዎች ማለትም በሰው፣ በእንቅስቃሴ፣ በማሽን፣ ከዚያም በመታሰቢያ ሐውልት ደረጃ ውስጥ እንደሚያልፉ አስገንዝበውናል። ሰርዴስም በመጨረሻው በ«ሐውልት» ደረጃ ላይ የምትገኝ ብትሆንም፣ ዳሩ ግን አሁንም ተስፋ ነበራት!

ይህም የሆነው ክርስቶስ የቤተ ክርስቲያን ራስ ስለሆነና አዲስ ሕይወት ለማምጣት ስለሚችል ነበር። ራሱንም የገለጸው በሰባት መናፍስትና በሰባት ከዋክብት እንደሚመላለስ አድርጎ ነው። ያለው አንድ መንፈስ ቅዱስ ብቻ ሲሆን (ኤፌ. 4:4)፣ ቁጥር ሰባት የሚያመለክተው ፍጹምነትንና ምልዓትን ነው። መንፈስ ቅዱስ ለቤተ ክርስቲያን ሕይወትን ይሰጣል - ለሰርዴስ ሰዎችም የሚያስፈልገው ይኸው ሕይወት ነው። ሰባቱ የእግዚአብሔር መናፍስት እንደ ሰባት የእሳት መብራቶችና (ራእይ 4:5) ሁሉን እንደሚመለከቱ ሰባት ዓይኖች ተገልጸዋል (5:6)።

ማንኛውም የቤተ ክርስቲያን ሰው ሠራሽ መርሐ-ግብር ሕይወት የመስጠቱ ጉዳይ፣ አንድ የ«ሰርከስ» ትዕይንት አቅራቢ የሞተን ሰው ለማስነሣት ከሚያደርገው ከንቱ ሙከራ ዓይነት የተሻለ አይደለም። ቤተ ክርስቲያን የተወለደችው በዕለተ-በዓለ ጎምሳ መንፈስ ቅዱስ በወረደ ጊዜ በመሆኑ (የሐዋ. 2)፣ ሕይወቷ የሚመጣው ከመንፈስ ቅዱስ ነው። መንፈስ ቅዱስ በሚያዝንበት ጊዜ፣ ቤተ ክርስቲያን ሕይወትና ኃይል ታጣለች። የቤተ ክርስቲያን ምዕመናን ኃጢአታቸውን ተናዝዘው፣ ከእግዚአብሔር እና እርስ በርሳቸው ስምምነትን ሲፈጥሩ፣ መንፈስ ቅዱስ አዲስ ሕይወትን ያመጣል - መነቃቃትም ይሆናል!

እንዲሁም ክርስቶስ የአብያተ ክርስቲያናት መልእክተኞች የሆኑትን ሰባቱንም ከዋክብት ይቆጣጠራቸዋል (ራእይ 1:20)፤ ምናልባት ይህ መጋቢዎችን የሚያመለክት ሳይሆን አይቀርም። አንዳንድ ጊዜ ቤተ ክርስቲያን የምትሞተው በመጋቢዋ ጥፋት በመሆኑ፣ ከቤተ ክርስቲያኒቱ ያንን ኮከብ በማስወገድ በቦታው ሌላ መተካት ያስፈልጋል።

ለሰርዴስ አማኞች የቀረበ ምንም ዓይነት የሙገሳ ቃል የለም። እንዲሁም መታረም የሚገባው ምንም ዓይነት የእምነት ጉዳይ አልተጠቀሰም። ስለ ተቃውሞ ወይም ስደትም የተገለጸ ነገር የለም። ቤተ

ክርስቲያኒቱ በቀድሞው ዝናዋ ብቻ ተመቻችታና ረክታ እንደመኖሯ፤ ምናልባትም በስደት ብትፈተን ኖሮ የተሻለ ክርስቲያናዊ እንቅስቃሴም ባላየች ነበር። በምትኩ ግን ከእውነት የራቀ ዝና፤ ከኃይል የራቅ ቅርፅ ነበራት። እንደ ከተማይቱ ሁሉ፤ የሰርዴስ ቤተ ክርስቲያን በቀድሞ ዝናዋ እየተመካች፤ በወቅቱ የደረሰባትን ውድቀት ዘንግታ ነበር።

እንዲያውም፤ ያው የተዳከመው የእድገት ደረጃቸው እንኳን ለሞት ተቃርቦ ነበር። ለምን? ምክንያቱም አማኞቹ አንቀላፍተው ነበርና ነው። በረዥም ታሪኳ ውስጥ፤ የሰርዴስ ቅጥር ሁለት ጊዜ የተወረረ ሲሆን፤ በሁለቱም ጊዜ ወረራው የተፈጸመው ወታደሮቹ የጥበቃ ሥራቸውን በታማኝነት ባለመፈጸማቸው ነበር። በተመሳሳይ ሁኔታ ጠላት ወደ ቤተ ክርስቲያን የመግቢያ ቀዳዳ የሚያገኘው የቤተ ክርስቲያን መሪዎችና ምዕመናን ባገኙዋቸው በረከቶች ሲደላደሉና ስለ አገልግሎታቸው «ጥጋብ» ሲሰማቸው ነው።

በሰርዴስ የነበረው ጉባኤ ለከተማይቱ ጠንካራ ምስክርነት አላቀረበም ነበር። የጠላትን ግዛት ስላልወረሩ፤ ስደትም አልደረሰባቸውም ነበር። ብዙውን ጊዜ ግጭት ከሌለ፤ እንቅስቃሴም የለም። በሰርዴስ ከደገነነት ርቀው የነበሩ ሰዎች፤ ቤተ ክርስቲያኒቷን አደገኛነትም ሆነ ማራኪነት የሌላቸው የተከበሩ ሰዎች ቡድን አድርገው ይመለከቷት ነበር። ምዕመናኗ የሚሞት ምስክርነትና የሚፈራርስ አገልግሎት ይዘው በጭምትነት የሚኖሩ ነበር።

ጌታችን ለቤተ ክርስቲያኒቱ የሰጠው ምክር የጀመረው፤ «የነቃህ ሁን!» በሚል ቃል ነው (ሮሜ 13፡ ከቁጥር 11 ጀምሮ ተመልከት)። ቅጥር ጠባቂዎቹ «ወታደሮች» አንቀላፍተው ነበር። ወደ ሞት የተቃረበችን ቤተ ክርስቲያን ለማዳን የመጀመሪያው እርምጃ አንድ ነገር እንደተበላሸ በትክክል መረዳቱ ነው። አካሉ ደህና ከሆነ፤ ዕድገት፤ ጥገና፤ መራባትና ኃይል አለ፤ እነዚህ ነገሮች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከታጡ፤ ያች ቤተ ክርስቲያን አንድም እየሞተች ነው ካልሆነም ቀደም ብላ ሞታለች።

ጌታ ንስሐ ካልገቡ መጥቶ መቅረዛቸውን እንደሚወስድ በመግለጽ፤ ለኤፌሶን ቅዱሳን ማስጠንቀቂያ ሰጥቷል (ራእይ 2፡5)። ለጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን ደግሞ መጥቶ በመንፈስ ሰይፍ እንደሚወጋቸው አስጠንቅቋል (2፡16)። የሰርዴስ አማኞች ትእዛዛቱን የማይከተሉ ከሆኑ፤ በተዘናጉበት

ጊዜ እንደ ሌባ እንደሚመጣቸው አስጠንቅቋቸው ነበር - ይህም ፍርድ መሆኑ ነው።

ይሁንና፡ በሞት ላይ በምትገኝ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንኳን ላይቀር ራሳቸውን ለጌታ የሰጡ ጥቂት ሰዎች ይኖራሉ። የሰርዴስ ክርስቲያኖች ደካማም ቢሆኑ፡ ሕይወት ነበራቸው። ሥራዎቻቸውም መሆን እንደሚገባቸው ባይሆኑም፡ እንደነገሩ ይሠሩ ነበር። ጌታም በበለጠ ተንቀሳቅሰው እንዲጠናከሩ እንጂ፡ ቤተ ክርስቲያኒቱ ደካማ በመሆኗ ሥራቸውን እርግፍ አድርገው እንዳይተው መክሯቸዋል። ሕይወት ባለበት ስፍራ ተስፋ አለ!

እነዚህ ራሳቸውን ለጌታ የሰጡ የክርስቲያን ቅሪቶች ከሌሎቹ የሚለዩት እንዴት ነበር? ልብሳቸውን አላረከሱም ነበር (ቁ. 4)። የመቅደስ አምላኪዎች የቆሽሽ ልብስ ለብሰው ወደ አማልክቶቻቸው እንደማይቀርቡ አንዳንድ ጥንታዊ መረጃዎች ያስረዳሉ። በሰርዴስ ቤተ ክርስቲያን የነበሩትም ቅሪቶች በአካባቢያቸው ከነበረው የአረማውያን ማኅበረሰብ ጋር ካለመስማማታቸውም በላይ፡ በራስ የመርካት ዝንባሌም አላደረባቸውም ነበር። የወደፊቱን የቤተ ክርስቲያን አገልግሎት የያዙት እነዚህ ራሳቸውን ለጌታ የሰጡ ጥቂቶቹ መንፈሳዊ ቅሪቶች ነበሩ።

«ንቃ! እንዴት እንደ ተቀበልህና እንደሰማህ አስብ! ጠብቀውም! ንስሐም ግባ!» ይህ የመነቃቃት መመሪያ (ፎርሙላ) ነው። መንፈሳዊ ቅርሳችንን ከጥቃት መከላከል ቢኖርብንም፡ ዳሩ ግን በኖራ ልንለስነው አይገባም። ለእምነት እውነተኛ መሆንና ትልቅ ታሪክ መሥራቱ ብቻ አይበቃም - ያ እምነት ሕይወትንና ሥራዎችን ማፍራት አለበት።

በቁጥር 5 ላይ «በነጭ ልብስ ይጎናጸፋል» የሚለው የተስፋ ቃል፡ በተለይ የሱፍ ልብሶች በሚሠሩባት ከተማ ለሚኖሩ ሰዎች የጎላ ትርጉም ይሰጥ ነበር። እንዲሁም ዜግነት ከፍተኛ ግምት በሚሰጥበት በሮም መንግሥት ለሚኖሩ ሰዎች (የሐዋ. 22፡24-30 ተመልከት)፡ ስለ ስም መደምሰስ የሚናገረውም ዐረፍተ ነገር ክብደት ይኖረዋል።

በዚህ አጋጣሚ እውነተኛ አማኝ ደኅንነቱን ሊያጣ እንደሚችል የሚያስጠነቅቅ ነገር ተጠቅሶ ይሆን? አይመስለኝም። የእግዚአብሔር የሕይወት መጽሐፍ፡ ጋጥአንንና ጸድቃንን ጨምሮ፡ የሕያዋንን ሁሉ ስሞች ይይዛል [መዝ. (69)፡28]። ራእይ 13፡8 እና 17፡8

እንደሚያመለክቱት፡ የዳኑት ሰዎች ስሞች በዚያው መጽሐፍ ውስጥ የተጻፉት ከዓለም ፍጥረት ጀምሮ - ማለትም ምንም ዓይነት ክፉም ሆነ በጎ ምግባር ሳይከውኑ በፊት ነው። በእግዚአብሔር ጸጋ፡ ከዘመን ጀምሮ በፊት በክርስቶስ ተመርጠዋል (ኤፌ. 1:4፤ ማቴ. 25:34 ተመልከት)።

ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱ ስሞቻቸው «በሰማያት ስለተጻፉ» ደስ እንዲሰኙ ነግሮአቸዋል (ሉቃ. 10:20)። የግሪኩ ግሥ፡ «ስሞቻችሁ በሰማያት ስለተጻፉና በዚያውም ለዘለቄታው ተመዝግበው ስለሚኖሩ» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ኢየሱስ በዚህ ወሳኝ ጉዳይ ላይ ከራሱ ጋር ይጻረራል ለማለት አይቻልም።

የአማኞች (የምርጦች) ስሞች ከዓለም ፍጥረት ጀምሮ የተመዘገቡ ከሆነና እግዚአብሔር ሁሉንም ነገር የሚያውቅ ከሆነ፡ እንግዲህ አንድ ቀን በስሕተተኝነቱ ወድቆ ከመጽሐፉ የሚፋቀውን ሰው ለምን ይመዘግበዋል? በሰማይ መዝገብ ውስጥ የተመዘገበው ዳግም ስለተወለድን ነው (ዕብ. 12:23)፤ እንዲሁም አንድ ልጅ ምንም ያህል ዓመፀኛ ቢሆን፡ ዳግም «የመወለድ» ምንም ዕድል ሊኖረው አይችልም።

የማያምኑት ሰዎች ሲሞቱ፡ ስማቸው ከመጽሐፍ ይፋቅና በመጨረሻው የፍርድ ዕለት በመጽሐፉ ውስጥ የአማኞች ስም ብቻ ይቀራል (ራእይ 20:12-15)። በመሆኑም ከዚያን ወዲያ መጽሐፉ በኢየሱስ ክርስቶስ አምነው የዳኑት ሰዎች ስም ብቻ ስለሚገኝበት፡ «የበጉ ሕይወት መጽሐፍ» ይሆናል። ሌሎች ስሞች ሁሉ ይደመሰሳሉ፤ ይህም እግዚአብሔር በማንኛውም እውነተኛ ልጁ ላይ የማይፈጽመው ነው (ዘዳ. 32:32፤ ሮሜ 9:3 ተመልከት)። መጽሐፉ የሕይወት መጽሐፍ ስለሆነ፡ ከደኅንነት ርቀው የጠፉ ኃጢአተኞች «ሙታን» ናቸው (ኤፌ. 2:1)።

በዚህ ስፍራ የተሰጠው ማስጠንቀቂያ በአብያተ ክርስቲያናታችን ምቹት እንዳይጫነን፡ አለዚያ ግን ቀስ በቀስ እየሞትን እንደምንሄድ ነው። ማበረታቻው የቀሩትን ነገሮች ለማጠናከር የሚፈቅዱ ራሳቸውን የሰጡ ቅሬታዎች እስካሉባት ድረስ፡ የትኛዋም ቤተ ክርስቲያን ተስፋዋ እንዳልተሟጠጠ ነው።

ፊልድልፍያ- ታማኝዋ ቤተ ክርስቲያን (ራእይ 3:7-13)

ብዙ ሰዎች እንደሚያውቁት፡ «ፊልድልፍያ» ማለት «የወንድማማች ፍቅር» ማለት ነው። በመሠረቱ፡ የወንድማማች መዋደድ በጣም አስፈላጊ የሆነ የክርስቲያን መለያ ነው። እርስ በርሳችን እንድንዋደድ እግዚአብሔር አስተምሮናል (1ኛ ተሰ. 4፡9) - እግዚአብሔር አብ (1ኛ ዮሐ. 4፡19)፤ እግዚአብሔር ወልድ (ዮሐ. 13፡34)፤ እና እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ (ሮሜ 5፡5)። ይህም ሆኖ፡ እግዚአብሔርንና አማኞችን መውደዱ ብቻ በቂ አይደለም - ከደኅንነት ርቆ የጠፋውን ዓለም ልንወድና የማያምኑትን ሰዎች በመስቀሉ መልካም የምስራች ልንደርሳቸው ይገባል። ይህች ቤተ ክርስቲያን ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን በወንጌል የመድረስ ራእይ ነበራትና፤ እግዚአብሔርም በፊታቸው የተከፈተ በር አስቀመጠላቸው።

ፊልድልፍያ ለሮማ መንግሥት ወደ ምሥራቅ ክፍለ ግዛት ደብዳቤዎችን ለመላክ በሚያስችል አማካይ መንገድ ላይ በመገኘቷ ወሳኝ ስፍራ ነበራት - በዚህም ምክንያት «ምሥራቅ በር» ተብላ ትታወቅ ነበር። እንዲሁም በከተማይቱ ውስጥ ከሚገኙ በርካታ መቅደሶች የተነሣ «ትንሿ አቴንስ» ትባል ነበር። ቤተ ክርስቲያኒቱ ያለጥርጥር ከፍተኛ ጠቀሜታ ባለው ስፍራ ተመሥርታ ነበር።

በአካባቢው የነበረው ብቸኛው ዓቢይ ችግር ስፍራው ለመሬት መንቀጥቀጥ መጋለጡ ነበር። ፊልድልፍያ የመልከዓ ምድር ችግር ነበረባትና በ17 ዓ.ዓ. ሰርዴስንና ሌሎች አሥር ከተሞችን ባወደመው ከፍተኛ የመሬት መንቀጥቀጥ ተመታ ነበር። ከዚያም ወዲህ፤ ከዜጎችዋ መካከል አንዳንዶቹ ወደ ከተማይቱ ለመመለስ ባለመፈለጋቸው፤ በአካባቢው ገጠማ ስፍራ ተቀምጠዋል፤ ይህንንም አካባቢ «የተቃጠለ ምድር» በማለት ይጠሩት ነበር። በመሆኑም፤ በወንድማማች ከተማ ውስጥ እምብዛም የተረጋጋ ሕይወት የነበረ አይመስልም።

ኢየሱስ ክርስቶስ ለፊልድልፍያ ቤተ ክርስቲያን ራሱን «ቅዱስ ... የሆነው» በማለት አቅርቧል። ይህም ከእግዚአብሔር ጋር በቅድስና መተካከሉን የሚገልጽ አባባል ነው - በእርግጥም እርሱ እግዚአብሔር ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በባሕርይ፤ በቃሉ፤ በተግባሩና በዓላማዎቹ ሁሉ ቅዱስ ነው። ቅዱስ እንደመሆኑ፤ ከማንኛውም ነገር የተለየ ነውና ከእርሱ ጋር የሚወዳደር አንዳችም ነገር የለም።

እንዲሁም፡ እርሱ እውነተኛ - ማለትም ቃሉ የማይታበል ፍቱን ነው። እርሱ ምንጭ እንጂ ቅጂ አይደለም - መሠረት እንጂ የሰው ፈጠራ ሥራ ውጤት አይደለም። በዚያን ዘመን በመቶ የሚቆጠሩ ወንድና ሴት አማልክት ቢኖሩም፡ (1ኛ ቆሮ. 8:5-6)፡ ዳሩ ግን በትክክል እውነተኛ እግዚአብሔር መሆኑን ሊናገር የሚችለው ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነበር።

ሰማዕታት በሰማይ ጌታን ሲጠሩ፡ «ቅዱስና እውነተኛ» ማለታቸውን ልብ ማለቱ ተገቢ ነው (ራእይ 6:10)። ሙግታቸውም ቅዱስ ስለሆነ በኃጢአት ላይ መፍረድ እንደሚያስፈልገውና እውነተኛም በመሆኑ፡ በግፍ ለታረዱት ሕዝቦች ፍትሕን ሊሰጥ እንደሚገባ ነበር።

እውነተኛና ቅዱስ ከመሆኑም በተጨማሪ በሮችን የመክፈትና የመዝጋትም ሥልጣን አለው። የዚህ መግለጫ ሥረ መሠረት የሚገኘው በኢሳይያስ 22:15-25 ውስጥ ነው። (ኢሳይያስ እንዳስጠነቀቀው፡) አሦር ይሁዳን ወርራ ሳለ፡ የአይሁድ መሪዎች ሕዝቡን ለመታደግ በእግዚአብሔር ሳይሆን በግብፅ ላይ ይደገፉ ነበር። በዚህም ጊዜ ከነበሩት ከሃዲ መሪዎች አንዱ ሥልጣኑን ለሕዝቡ በጎነት ሳይሆን፡ ለግል ጥቅሙ ያዋለው ሳምናስ ነበር። እግዚአብሔርም ይህንኑ ጉዳይ በመመልከቱ፡ ሳምናስ ከሥልጣን ተወግዶ፡ ታማኙ ኤልያቂም በሥልጣን ቦታው ተተካ። ኤልያቂም የእግዚአብሔርን ሕዝብ ጉዳዮች በሚያስተማምን ሁኔታ የሚያስተዳድር የኢየሱስ ክርስቶስ ተምሳሌት ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስም የሲኦልና የሞት መክፈቻ አለው (ራእይ 1:18)።

በአዲስ ኪዳን ውስጥ «የተከፈተ በር» የአገልግሎትን ዕድል ያሳያል (የሐዋ. 14:27፤ 1ኛ ቆሮ. 16:9፤ 2ኛ ቆሮ. 2:12፤ ቂላ. 4:3)። ክርስቶስ የመከሩ ጌታና የቤተ ክርስቲያኑ ራስ በመሆኑ፡ ሕዝቡ የሚያገለግልበትን ጊዜና ስፍራ የሚወስነው እርሱ ነው (የሐዋ. 16:6-10)። ክርስቶስ ፊልድልፍያ ለነበረችው ቤተ ክርስቲያን አገልግሎት ሰፊ በር ከፍቶላታል።

ይሁንና ምዕመናኗ በዚህ ታላቅ ዕድል ተጠቅመውበት ይሆን? በማሸነፍ ሊያልፏቸው የሚገባ ቢያንስ ሁለት መሰናክሎች ሲኖሩ፡ የመጀመሪያው የራሳቸው ብርታት ማጣት ነው (ራእይ 3:8)። ይህች ቤተ ክርስቲያን ሰፊ ወይም ጠንካራ ሳትሆን፡ ዳሩ ግን ታማኝ ቤተ ክርስቲያን ነበረች። ለእግዚአብሔር ቃል ታማኞች ሲሆኑ፡ ስሙን ለመሸከም

አልፈሩም ነበር። ቁጥር 10 እንደሚያመለክተው፤ አንዳንድ የተለዩ ፈተናዎችን ታግሠው ታማኝነታቸውን አስመስክረዋል።

የቤተ ክርስቲያንን አገልግሎት የሚወስነው፤ የቤተ ክርስቲያኒቱ ስፋት ወይም ጥንካሬ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን በጌታ ጥሪና ትእዛዝ ላይ እምነት መጣሉ ነው። «የእግዚአብሔር ትእዛዛት የእግዚአብሔር የብቃት መንገዶች ናቸው።» ኢየሱስ ክርስቶስ የተከፈተ በር ከሰጣቸው፤ በዚያ ውስጥ ለማለፍ መቻላቸውን ይመለከት ነበር። ይህንንም እውነት ማርቲን ሉተር በታወቀው መዝሙሩ ውስጥ እንደሚከተለው በግሩም ሁኔታ አስቀምጦታል፡-

ትክክለኛው እውነተኛው

እግዚአብሔር ራሱ የመረጠው

እርሱ ከጎናችን ባይቆም ኖሮ

ጥረታችን መቼ ሰምሮ?

ይልቅ ባጠቃን ነበር ሮ!

ሁለተኛው መሰናክል በከተማይቱ የነበሩ አይሁዶች ተቃውሞ ነበር (ቁ. 9)። እኛ ከሥጋና ከደም ጋር ስለማንዋጋ (ኤፌ. 6፡12)፤ በእርግጥም ይህ የሰይጣን ተቃውሞ ነበር። እነዚህ ሰዎች በሥጋ አይሁዶች ሊሆኑ ቢችሉም፤ ዳሩ ግን በአዲስ ኪዳን ግንዛቤ «እውነተኛ እስራኤላውያን» አልነበሩም (ሮሜ 2፡17-29)። የአይሁድ ሕዝብ ያለጥርጥር ትልቅ ውርስ ቢኖራቸውም፤ ዳሩ ግን ይህ ለደኅንነት ዋስትና አይሰጣቸውም (ማቴ. 3፡7-12፤ ዮሐ. 8 ከቁጥር 33 ጀምሮ)።

እነዚህ አይሁዶች የፊልድልፍያን ቤተ ክርስቲያን ይቃወሙ የነበሩት እንዴት ነበር? አንደኛው ነገር፤ የአይሁድ አማኞችን ከምኩራብ በማግለል ነበር። ሌላው መሣሪያ ምናልባትም የውሸት ክስ ማቅረብ ይሆናል፤ የማያምኑ አይሁዶች ብዙውን ጊዜ ጳውሎስን ያጠቁት በዚህ መንገድ ነበርና። ሰይጣን ከሳሽ በመሆኑ፤ ሃይማኖታዊ ሰዎች እንኳ በሥራው እንዲረዱትና እንዲተባበሩት በማድረግ ይጠቀማል (ራእይ 12፡10)። በማኅበረሰቡ ውስጥ የመሪነት ሚና ያላቸው ሰዎች ስለአንተ ውሸትን በሚያስፋፉበት ጊዜ፤ ስለ ክርስቶስ መመስከር ቀላል አይሆንም።

የሰምርኔስም ቤተ ክርስቲያን የዚህ ዓይነት ተቃውሞ ደርሶባት ነበር (2:9)።

የፊልድልፍያ አማኞች ልክ ጳውሎስ 1ኛ ቆሮንቶስ 16:9ን በሚጽፍበት ጊዜ በነበረበት ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ነበሩ - መልካም ዕድሎችና መሰናክሎችም አጋጥመዋቸው ነበር። በእንደዚህ ዓይነቱ ወቅት አለማመንን በመሰናክሎቹ ላይ ሲያተኩር፤ እምነት ግን ብሩህ በሆኑት መልካም ዕድሎች ላይ ያነጣጥራል። ጌታ መከፈቻዎችን ስለሚይዝ፤ የሚመጣውንም ውጤት ይቆጣጠራል። እንግዲህ ምንን እንፈራለን? ጌታ እስከከፈተው ድረስ፤ በሮቹን ሊዘጋ የሚችል የለም። ፍርሃት፤ አለማመንና መዘግየት፤ ቤተ ክርስቲያንን እግዚአብሔር የሰጣትን በርካታና መልካም ዕድሎች እንድታጣ አድርገዋት ነበር።

አዳኞችን ለዚህች ቤተ ክርስቲያን ሦስት አስደናቂና አበረታች የተሰፋ ቃሎችን ሰጥቶአታል። በመጀመሪያ የጠላቶቻቸውን ጥቃት ያስወግዳላቸው ነበር (ራእይ 3:9)። ውሎ ይደር እንጂ፤ ሆኖም አንድ ቀን፤ እነዚህ ሰዎች ክርስቲያኖች ትክክል መሆናቸውን መመስከራቸው የማይቀር ነበር! (ኢሳ. 60:14፤ ፊልጵ. 2:10-11) እኛ ለእግዚአብሔር ሥራ ስንጠነቀቅ፤ እርሱ የእኛን ጦርነት ይዋጋል።

ሁለተኛ፤ ከመከራ ይጠብቃቸው ነበር (ራእይ 3:10)። ይህ በእርግጥ የሐንስ ከምዕራፍ 6-19 ለገለጸው «የያዕቆብ የመከራ ጊዜ» ማጣቀሻ ነው። «በምድር የሚኖሩትን» ስለሚል፤ ይህ በአንድ የተወሰነ ክልል ውስጥ ስለሚደርስ መከራ የሚናገር አይደለም (6:10፤ 8:13፤ 11:10፤ 12:12፤ 13:8፤ 12:14፤ 14:6፤ 17:2፤ 8 ተመልከት)። በቅርብ የሚያመለክተው ሊመጣ የነበረውን ይፋዊ የሮም ስደት ሲሆን፤ ዳሩ ግን ከሁሉም በላይ የሚያተኩረው ክርስቶስ መንግሥቱን ለመመሥረት ከመመለሱ በፊት ምድርን በሚያጥለቀልቀው ታላቁ መከራ ላይ ነው። እንደ በርካታ የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች መረዳት፤ ቁጥር 10 ቤተ ክርስቲያን ታላቁን መከራ እንደማትጋፈጥና ዳሩ ግን ይኸው መከራ ከመጀመሩ በፊት ወደ ሰማይ እንደምትወሰድ የሚያረጋግጥ የተሰፋ ቃል ነው (1ኛ ተሰ. 4:13 - 5:11 ተመልከት)። «እነሆ፤ ቶሎ ብዬ እመጣለሁ» የሚለው ማበረታቻ ይህንኑ አመለካከት ያጠናክራል።

ለፊልድልፍያ አማኞች የተሰጠው ሦስተኛው የተስፋ ቃል እግዚአብሔር እንደሚያከብራችው ነው (ራእይ 3:12)። የዚህ ጥቅስ ተምሳሌት፡ በተለይ በማያቋርጥ የምድር መናድ አደጋዎች ውስጥ ለሚኖሩ ሰዎች ትርጉም ነበረው - የዓምዱ ጽናት፡ የሚያመለክተው ምንም ነገር የማያወድማትን ሰማያዊት ከተማ ሲሆን፡ ከእርሷም ውስጥ በፍርሃት መሸሽና መውጣት አስፈላጊ አልነበረም። ብዙውን ጊዜ የጥንት ከተሞች የታላላቅ መሪዎቻቸው ስሞች የተቀረጹባቸውን ዓምዶች በማቆም አክብሮታቸውን ይገልጹ ነበር። በሰማያዊቷ ከተማ ግን ምንም መቅደስ ስለሌለ (ራእይ 21:22)፡ የእግዚአብሔር ዓምዶች ከድንጋይ የተሠሩ አይደሉም። ዓምዶቹ ስሙን ለክብሩ የሚሸከሙ ታማኝ ሰዎች ናቸው (ገላ. 2:9)።

በጣም ግልጽ ባለ ሁኔታ ለመናገር፡ የዛሬዋ ቤተ ክርስቲያን ከፊልድልፍያዋ ቤተ ክርስቲያን ጋር ተመሳሳይ ነች - እግዚአብሔር በፊታችን በርካታ ክፍት በሮችን አስቀምጦአልና። በሮቹን ከከፈተልን መሥራት፡ በሮቹን ከዘጋብን ደግሞ መጠበቅ አለብን። ከሁሉም በላይ፡ ለእርሱ ታማኞች በመሆን መልካም ዕድሎችን መመልከት እንጂ፡ በመሰናከሎች ላይ ማተኮር የለብንም። መልካም ዕድሎቻችንን ካጣን፡ ሽልማቶቻችንን (አክሊሎቻችንን) እናጣለን - ይህም እርሱ በሚገለጽበት ጊዜ ማፈር ማለት ነው (1ኛ ዮሐ. 2:28)።

ሎዶቅያ - ሞጁ ቤተ ክርስቲያን (ራእይ 3:14-22)

እንደቀደሙት አንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ፡ አሁንም ጌታ ቃሎቹን ማገበረ-ምዕምናኑ ከሚገኙባት ከተማ ተጨባጭ ሁኔታዎች ጋር ማዛመዱን እናያለን። በዚህም መሠረት፡ ሎዶቅያ በሀብቷ፡ በልዩ የዓይን ኩል ምርቷና ማራኪ ጥቁር ሱፍ በማቅረብ ትታወቅ ነበር። እንዲሁም ደግሞ ዝነኛ የፍል ውኃ (ጠበል) ምንጮችና የታወቁ ንጹሕና ቀዝቃዛ የቂላስይስ ፈሳሾች በሚገኙባት በሂራፖሊስ አቅራቢያ የተቆረቆረች ነበረች።

ለዚህች ቤተ ክርስቲያን ጌታ ራሱን ያቀረበው «አሜን የሆነው» በማለት ሲሆን፡ ይህም ለእግዚአብሔር የተሰጠ የብሉይ ኪዳን ስያሜ ነው («እውነት» የሚለው ቃል በዕብራይስጥ «አሜን» የሚል ትርጉም ያለበትን ኢሳይያስ 65:16 ተመልከት)። እርሱ «ታማኝና እውነተኛ ምስክር» ስለሆነ (ራእይ 3:14)፡ እውነተኛና፡ እውነትንም ተናጋሪ

ነው። ጌታ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን ስለነበረችበት መንፈሳዊ ሁኔታ እውነቱን ሊነግራት ቢሞክርም የሚያሳዝነው ግን ምዕመናኑ የእርሱን ግምገማ አልተቀበሉም ነበር።

አንድ ጊዜ አንድ ወጣት መጋቢ፥ «አዳዲስ ክርስቲያኖች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ችግሮችን የሚፈጥሩት ለምንድነው?» በማለት ጠየቀች። እኔም፥ «እነርሱ ችግሮችን ይገልጣሉ እንጂ አይፈጥሩም። እኛ ስለለመድናቸው እንጂ፥ ችግሮቹ ሁልጊዜም እዚያው ነበሩ። አዳዲስ ክርስቲያኖች እንደ ትናንሽ ሕፃናት እውነቱን ሳይደብቁ ይናገራሉ» ብዬ መለስኩለት።

የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን ጉድለቶችዋን ለማየት እስከማትችልበት ደረጃ ድረስ የታወረች በመሆኗ እውነቱን ለመጋፈጥ አትፈልግም ነበር። ይሁንና የራሳችንን ደካማነት በማመን፥ ኃጢአታችንን በመናዘዝ፥ የሚያስፈልገንን ሁሉ ከእግዚአብሔር እጅ በመጠየቅና ታማኝነታችንን በማረጋገጥ፥ እውነተኛውን የበረከት ሕይወት ለመኖር ልንጀምር እንችላለን። እግዚአብሔር ከሁሉም የተሻለውን ነገር በሕይወታችንና በቤተ ክርስቲያናችን እንዲያደርግ የምንፈልግ ከሆነ፥ ከእግዚአብሔር ጋር በምናደርገው ነገር እውነተኞች ልንሆንና እርሱም በእውነተኛነት እንዲሠራ መፍቀድ አለብን።

«በእግዚአብሔር ፍጥረት መጀመሪያ» የሚለው ሐረግ (ቁ. 14) ኢየሱስ እንደተፈጠረና በዚህም ምክንያት ዘላለማዊ አምላክ እንዳልሆነ የሚያመለክት አይደለም። «መጀመሪያ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ምንጭ፥ መገኛ» ማለት ነው (ዮሐ. 1፡3፤ ቂላ. 1፡15፥18 ተመልከት)።

ጌታ በሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን አራት የጉድለት አቅጣጫዎችን አመልክቷል፡-

ብርታት አጥተው ነበር (3፡16-17)። በክርስትና ሕይወት፥ ሦስት «መንፈሳዊ የሙቀት ደረጃዎች» አሉ - በእግዚአብሔር ቃል የሚቃጠል ልብ (ሉቃ. 24፡32)፥ ቀዝቃዛ ልብ (ማቴ. 24፡12)፥ እና ለብ ያለ ልብ (ራእይ 3፡16)። ለብ ያለው ክርስቲያን ምድራዊው ሕይወት የተስማማው፥ ባለው የረከና ጉድለቱን የማያውቅ ነው! ቀዝቃዛ ቢሆን ኖሮ፥ ቢያንስ የቀዝቃዜ ስሜት ይሰማው ነበር። ከቂላስይስ የሚመጣው

ቀዝቃዛ ውኃና ከሂራፖሊስ የሚመጣው ሙቅ ውኃ፥ ሎዶቅያ ደርሶ በሚደባለቅበት ጊዜ ለብ ይላል።

እኛ ግን በኢየሱስ ክርስቶስ የምናምን ክርስቲያኖች እንደመሆናችን፥ «በመንፈስ ለመቃጠል» የሚያበቁን በቂ ምክንያቶች አሉ (ሮሜ 12:11)። በዚህ ዓይነት በተነቃቃ መንፈስ የሚደረግም ጸሎት ዋነኛ አስፈላጊ ነው (ቈላ. 4:12)። የኤማሁስ መንገድ ደቀ መዛሙርት ልብ የተቃጠለው ቃሉን በሰሙ ጊዜ ነበር። ጳውሎስ ለቈላስይስ የጻፈውን ደብዳቤ አሳቡን በመቀየር ለሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን አንዲላክለት ማዘዙ አስገራሚ አይሆንም (ቈላ. 4:16)።

የድካም ማስወገጃዎች (ሻይ፥ ቡና፥ ለስላሳ) ሞቃት ወይም ቀዝቃዛ ሆነው ሲቀርቡልን ደስ ይለናል። ለብ ያለ ከሆነ ግን አይጥመንም። ለዚህም ነው በስኒዎችና ብርጭቆዎች ላይ ትኩስ ቡና ወይም በረዶ የሚጨመረው። ሁለተኛው የሙቀት ሕግ እንደሚደነግገው፥ «ሙቀትን የማያስገባና የማያስወጣ ነገር» በመጨረሻ ራሱን ስለሚያስተካክል ተጨማሪ ኃይል ለማመንጨት አይችልም። ከውጭ ሌላ ነገር እስካልተጨመረ ድረስ፥ የሙቀት አቅሙ ወደ ሞት ያመራል። እሣቱ እንዳይጠፋ ነዳጅ ካልተጨመረ በስተቀር በማሞቂያው ውስጥ የተጨመረው ሙቅ ውኃ ይቀዝቅዛል። የኤሌክትሪክ ኃይል ከሌለ፥ በማቀዝቀዣ «ፍሪጅ» ውስጥ የተቀመጠው ነገር ወደ ሞቃትነት ይለወጣል።

ቤተ ክርስቲያን «ዝግ አሠራር» ሊኖራት አይችልም። ኢየሱስ «ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉም!» ብሏል (ዮሐ. 15:5)። የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን እራሷን የቻለች፥ በእራሷ የረካችና በአስተማማኝ ሁኔታዎችዋ የተኩራራች ነበረች። ምዕመኖችዋ «እኛም ምንም ችግር የለብንም!» ባዮች ነበሩ። ይህም ሆኖ ግን፥ መንፈሳዊ ኃይላቸው እየተሟጠጠ ነበር። የእነርሱ ቁሳዊ ሀብታቸውና የከበርቴነታቸው መጠን በመፈረካክስ ላይ የሚገኙትን አስክሬኖቻቸውን የሚደብቁ ከፈኖች ነበሩ። ጌታቸው ግን በውጭ ቆሞ ለመግባት ይሞክር ነበር (ራእይ 3:20)።

እሴቶቻቸውን አጥተው ነበር (3:17-18) - በሰምርኔስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን ራሷን እንደ ድሀ አድርጋ ብትቆጥርም፥ ሀብታም ነበረች (2:9)፤ ባንጻሩ የሎዶቅያ አማኞች ድሀዎች ሳሉ ስለ ሀብታቸው ብዙ በመናገር ይታበዩ ነበር። ምናልባት በዚህ ስፍራ ይህች ቤተ ክርስቲያን

ለምን በመንፈሳዊ ሕይወቷ እንደወደቀች የሚያመለክት ፍንጭ እናገኛለን - በአገልግሎታቸው መታበይ ጀምረው ነበርና፤ ነገሮችን በመንፈሳዊ እሴቶቻቸው ሳይሆን በሰብአዊ መመዘኛዎች ይለኩ ነበር። ይሁንና በጌታ ፊት፥ «ጎስቋላና ምስኪንም፥ ድሀም፥ ዕውርም» ነበሩ።

ሎዶቅያ ሀብታምና የገንዘብ ልውውጥ ገበያ የደራባትም ነበረች። ታዲያ ከገበያው ስፍራ መናፍስት አንዳንዶቹ ወደ ቤተ ክርስቲያኒቱ ሰርገው ገብተው እንደሆነም እንጂ እሴቶቻቸው የተገለበጠሽ ሆኑ። በአሁኑስ ጊዜ በበርካታ የቤተ ክርስቲያን የዜና መግለጫዎችና በደብዳቤ ርእሶች ላይ የሚቀረጹት ሥዕሎች የሕንፃዎች መሆኑ ለምን ይሆን? ከሁሉም በላይ የሚያስፈልጉን ነገሮች ሕንፃዎቹ ይሆኑ? የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን በርድ ዓመታዊውን ዘገባ ከማራኪ የሂሳብ መግለጫ አጋዞች ጋር ሊያቀርብ ይችል ነበር፤ ይህም ሆኖ ግን ኢየሱስ ከአፋ ሊተፋቸው እንደተቃረበ ይናገራል።

መፍትሔው ምንድን ነው? «በእሳት የነጠረ ወርቅ» ለማግኘት ውድ ዋጋ ሊከፈልበት ይገባል። ማለትም ምዕመናኑ ከገደብ በላይ ተመቻችተው ስለነበር ለቤተ ክርስቲያኒቱ አንዳንድ ሰደቶችን ልትጋፈጥ በግድ ያስፈልጋት ነበር (1ኛ ጴጥ. 1:7)። ለእግዚአብሔር ሰዎች፥ እንደፈታኝ መከራ በአስቸኳይ ወደ አምላካቸው እንዲመለሱ የሚያደርጋቸው ነገር የለም።

ራእያቸውን አጥተው ነበር (3:18) - የሎዶቅያ አማኞች ዕውር ስለነበሩ፥ እውነተኛውን ነገር ለማየት አይችሉም ነበር። ተቀባይነት በምታጣው ቤተ ክርስቲያናቸው እየተመኩ፥ በሞኞች ገነት ውስጥ ይኖሩ ነበር። ሐዋርያው ጴጥሮስ አንድ አማኝ በጌታ ሳያድግ ሲቀር፥ መንፈሳዊ ራእዩ የተሟላ እንደማይሆን ያስተምራል (2ኛ ጴጥ. 1:5-9)። «ምግብ» በአንድ ሰው ዓይን ላይ በመንፈሳዊም ሆነ ሥጋዊ መልኩ ለውጥ ያስከትላል።

እነዚህ ሰዎች እውነተኛ ማንነታቸውን ሊመለከቱ አልቻሉም ነበር። እንዲሁም ከቤተ ክርስቲያኒቱ በር ውጭ በመቆም ለመግባት ይጠበቅ የነበረውን ጌታቸውን ሊመለከቱ አልቻሉም ነበር - የተከፈቱ የአገልግሎት በሮችንም እንዲሁ። የራሳቸውን መንግሥት በመገንባት ሂደት ስላተኮሩ፥ ከደጎንነት ርቆ ለጠፋው ዓለም የሚኖራቸው ሽክም ለብ አለ።

ለዚህ መፍትሔው ምንድን ነው? መፍትሔው ሰማያዊ ኩል መኳል ይሆናል። የሉዶቅያ ከተማ በዓይን ኩሏ የታወቀች ብትሆንም፤ ዳሩ ግን ለቅዱሳን የሚያስፈልገው የሕክምና አገልግሎት በባለ መድኃኒቶች ሱቅ ውስጥ አይገኝም ነበር። ዓይን ከሰውነት ክፍሎች በቀላሉ ተጠቂ ከሆኑት አካላት አንዱ ሲሆን፤ ጉዳቱን «ለማስተካከልና» መሆን እንደሚገባው ለመንከባከብ የሚችለው፤ አንድ ታላቁ ሐኪም ብቻ ነው። ምናልባትም በዮሐንስ 9 ውስጥ ታሪኩ ለተመዘገበለት ሰው እንዳደረገው ሁሉ፤ አንድን ዓይን ከማብራቱ በፊት ጭቃ ቀብቶ እንዲያሳክክ ሊያደርግም ይችላል። ይሁንና የእርሱን ሕክምና ልንቀበልና፤ ብሎም ዕይታችን እየጨመረ ይሄድ ዘንድ መልካም የመንፈሳዊ «ጤንነት ልማዶችን» ልናዳብር ይገባል።

አልባሳታቸውን አጥተዋል (3:17-18)-በሀንስ ክርስቲያን አንደርሰን ታሪክ ውስጥ እንደነበረው ንጉሥ፤ እነዚህ ክርስቲያኖች ራቁታቸውን ሆነው በሚማርክ ልብስ እንደተጎናጸፉ ያስቡ ነበር። መራቆት ማለት መረታትና መዋረድ ማለት ነው (2ኛ ሳሙ. 10:4፤ ኢሳ. 20:1-4)። የሉዶቅያ አማኞች ወደ ገበያ ወጥተው ምርጥ የሱፍ ልብሶችን ሊገዙ ቢችሉም፤ ዳሩ ግን ያ እውነተኛ ጉድለታቸውን ሊሞላ አይችልም ነበር። የእግዚአብሔር ጽድቅና ጸጋ ስጦታዎች የሆኑት ነጭ አልባሳት ያስፈልጓቸው ነበር። በራእይ 19:8 ዘገባ መሠረት፤ «ያጌጠና የተጣራ ቀጭን የተልባ እግር ልብስ» መልበስ ሲኖርብን፤ ይህም «የቅዱሳን የጽድቅ ሥራ» ነው። ደኅንነት ማለት የክርስቶስ ጽድቅ ለእኛ ተቆጥሯል ማለት ሲሆን፤ ቅድስና ግን ጽድቁ የባሕርያችንና የፀባያችን አካል ሆኖአል ማለት ነው።

ለዚህች ቤተ ክርስቲያን የተሰጠ መለኮታዊ ሙገሳ የለም። በእርግጥ፤ የሉዶቅያ አማኞች ራሳቸውን ለማሞጋገስ ይጣደፉ ነበር። ራቁታቸውን እንደሚሄዱ ሁሉ ስሙን እያሰደቡ ሳለ፤ እግዚአብሔርን የሚያስከብሩ ይመስላቸው ነበር።

ጌታ ይህንን ደብዳቤ በሦስት ልዩ ዐረፍተ ነገሮች ይደመድመዋል። መጀመሪያ፤ መግለጫ- «እኔ የምወዳቸውን እገሥጃቸዋለሁ እቀጣቸውማለሁ» (ቁ. 19)። የእነርሱ ፍቅር ለርሱ ቢቀዘቅዝም ቅሉ፤ እርሱ አሁንም እነዚህን ለብ ያሉ አማኞች ይወድ ነበር። በመሆኑም፤ እንደ ፍቅሩ መግለጫ ሊቀጣቸው ዐቀደ (ምሳሌ 3:11-12፤ ዕብ. 12:5-6)። እርሱ የሚፈልገውን ይሆኑ ዘንድ፤ እግዚአብሔር አብያተ ክርስቲያናት በመከራ ውስጥ እንዲያልፉ ይፈቅዳል።

ሁለተኛ፥ ምክር - «እንግዲህ ቅና ንስሐም ግባ» (ራእይ 3:19)። የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን ስለ ትዕቢቷ ንስሐ ልትገባና ምዕመናኗም በጌታ ፊት ራሳቸውን ሊያዋርዱ ያስፈልግ ነበር። ስለሆነም፥ ያንኑ ውስጣዊ እሳት በማቀጣጠል (2ኛ ጢሞ. 1፤6)፥ የሚቃጠል ልብ ማግኘት ያስፈልጋቸው ነበር።

በመጨረሻም፥ ግብዣ- (ራእይ 3:20-22) ብዙውን ጊዜ ይህን ጥቅስ የምንጠቀመው ከደንገነት ርቀው የጠፉትን ሰዎች ወደ ክርስቶስ ለመምራት ሲሆን፥ ዳሩ ግን መሠረታዊ ተዛምዶው ለአማኝ ነው። ጌታ ከሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን ውጭ ቆሞ ነበር። እርሱም «ማንም» በማለት ለሰዎች በግለሰብ ደረጃ ተናገራቸው እንጂ፥ ለማኅበረ-ምእመናኑ ሁሉ አይደለም። ከዚህ በፊት በሰርዴስ አነስተኛ ቁጥር ላላቸው ቅሪቶች ጥሪ ያቀረበ ሲሆን (3:4-5)፥ አሁን ደግሞ ግለሰቦችን ይጠራል። በአንድ ራሱን ለጌታ አሳልፎ በሰጠ ግለሰብ በመጠቀም እንኳ፥ እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ታላላቅ ነገሮችን ሊያደርግ ይችላል።

ክርስቶስ ትዕግሥቱን አላጣም ነበር። የግሡ ትርጉም «ቁሜአለሁ» የሚል ነው። በሁኔታዎች አማካኝነት ደጁን «ከማንኳኳቱም» በቃሉም አማካኝነት ይጣራል። የሚለምናቸው ለምንድን ነው? ለኅብረትና ለአንድነት፥ የሕዝቡ ልብ በሙሉ መሻት ወደ እርሱ እንዲሆን። የሎዶቅያ አማኞች ምንም ያልተደለባቸውና ራሳቸውን ችለው የሚኖሩ ሲሆን፥ ዳሩ ግን በክርስቶስ የመኖርና ከእርሱም ኃይል የመቀበል ልምምድ አልነበራቸውም። «የተሳካ መርሐ-ግብር» ቢኖራቸውም፥ ይህ ግን በክርስቶስ ከመኖር የተገኘ ፍሬ አልነበረም (ዮሐ. 15:1-8)።

እርሱን ወደ ውስጥ በምናስገባበት ጊዜ፥ የምግብ አዳራሹ የዙፋን መቀመጫ እንደሚሆን ልብ በል። ድልን የምናገኘውና አሸናፊዎች የምንሆነው ከክርስቶስ ጋር በሚኖረን ኅብረት አማካኝነት ነው።

ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት የተላኩት ደብዳቤዎች፥ የራሳችንን ሕይወትና አገልግሎት እንመረምር ዘንድ የተሰጡን የእግዚአብሔር የመመርመሪያ መሣሪያዎች (ኤክስ-ሬይ) ናቸው። ፍርድ ወደዚህ ዓለም የሚመጣ ሲሆን፥ ዳሩ ግን የሚጀምረው ከእግዚአብሔር ቤት ነው (1ኛ ጴጥ. 4:17)። ከእነዚህ ደብዳቤዎች ማበረታቻና ተግዛጽም እናገኛለን።

እስኪ መንፈስ ቅዱስ ለቤተ ክርስቲያንና በአብያተ ክርስቲያናት ውስጥ ለሚገኙ ግለሰቦች በዛሬው ጊዜ እየተናገረ ያለውን ነገር እንሰማ ዘንድ ጌታ ይርዳን!